

MAGYAR-BARÁT.

TARTALOM: Dr. Monostery Elekné: AZ EN IGÁM EDES. — P. Pusztay Gábor, O. F. M.: ÁLDÁS, BÉKESÉG. — Kubinyi Déce: A FABIOLÁRA EMLÉKEZTEM. — Péchné Izre Mária: JÉZUSSAL TALÁLKOZTAM. — Resatko Endréné verséből: ES LÉGY RESEN, MILYEN A SZENTMISE? — P. Schrotty Pál, O. F. M.: A PÁPÁK TÖRTÉNETI TÁVLATBAN. — Dr. Völg Mihályné: GRÉCZY BÁCSI ES A GYOMLÁLÁS. — P. Weidner Gottfrid, O. F. M.: A KECSKEMÉTI ZARÁNDOKLÁS RENDJE. — Váth János: ARANYFENÉK. — Péter Anna: AZ ÉDESANYA ÉRME. — RENDI ÉLET. — ÚJ KÖNYVEK. — GALAMBÚC. — LELKI SZÖVETSÉG.

1944. MÁRCIUS HÓ.

«MAGYAR BARÁT»

Előfizetési ára egész évre 5.— P, félévre 2.50 P, egyes szám ára 50 fillér.

Csekkszám: 51.581. Üres befizetési lapot 3 fillérért a postán kaphatunk.

A kéziratokat minden hó 25-ig küldjük a szerkesztésbe.

Kéziratokat nem őrzünk meg, csak portó mellékelése esetén küldünk vissza.

Kiadja a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett Ferences Rendtartomány.

Küzdelem a templom szépségéért

(Dr. Jajczay János műve. Különnyomat az Egyházi Lapokból Budapest 1943.)

Isten szeretetével együtt jár az ő házának ékesességéért való buzgalom. „Szerettem a te házad ékeségét”, mondja a királyi zsoldároossal minden lelki ember. De miért kell küzdeni a templom szépségéért? Jajczay dr. rámutatott arra, hogy a jószándékú buzgalom mellett mennyi izléstelen-séget, hibát követhetünk el, sőt, károkat okozhatunk az Isten házában, ha hiányzik a kellő művészi hozzáértésünk. Nevetség és gúny tárgyává válik az Isten háza, ha benne hitet sértő, riasztó, vagy mosolyt keltő izléstelen ábrázolásokat, lélektelen gyári portékákat halmoznak fel. Erre pedig falun és városban igen sokan hajlandók.

Az Egyház lelkéből fakadó követeléseket foglal a szerző világos szavakba, mikor erőteljes hangszóval szól az új templomok építőihez: „A templom előtt állva, a templomba lépve ne támadjanak kétségeink, hanem világosan hirdesse az katolikus mivoltát... a hívő közönséget ne tévesszük össze az amatőrrel, aki különleges tárgyakat gyűjt... Nem lehet, hogy a templomban Isten felé emelkedésünkben hazug, talmi, bővli műtárgyak zavarjanak, meggátoljanak... Az egyházművészeti tárgy mindig hitet sugározzon... A henyé műtárgy a templomban az istenkáromlás egy neme... Elemi és természetes feltétel, hogy a művész hívő legyen...”

Bárcsak minden modern művész és megrendelő, aki egyházművészeti feladathoz nyúl, mélyen átérezze ezeket az aranyigazságokat.

Míg e kristálytisza egyházas elveket olvassuk, eltűnődünk azon, hogy vajjon az ókeresztény bazilika építészeinek, vagy a korai reneszánsz-festőknek is kellett-e akkoriban ilyen cikkeket elolvasniok előbb, és csak azután fogtak

az alkotáshoz? Aligha! Nem volt ilyesmire akkor szükség, mert a lelkük telve volt — nemcsak művészi meglátásokkal, óh nem, hanem — inspiráló hittel, az imádkozó hívekkel közös egyházas érzülettel. Ma ez még hiányzik. Ezért van az, hogy akad művész, aki ajkaival ugyanezen elveket hangoztatja, a kezei alól kikerült alkotás mégiscsak az ellenkező hatást váltja ki a hívek lelkéből. Idegen marad, ha meg is szokják.

Ezért mi sem szükségesebb ma, minthogy a művészeket egyházművészekké neveljük. Mert más dolog vallásos tárgyú művet alkotni és más egyházművészetet csinálni. Az egyházművészeti alkotás mindig épületes, a vallásos tárgyú mű esetleg gúnyt is űzhet a legszentebb eszmékből. Egyházművészetet csak az Egyház szándékaival való teljes egyetértésben teremthetünk. Egyháziak és világiak teljes összefogására van szükség. Egységesebb szellem, a nagy ügy megértőbb szeretete vezet a szebb templomok, a jobb alkotások felé.

Ezt a lelkes ügybuzgalmat, mely a templomépítő Szent Ferenc minden tisztelője lelkében kell, hogy égjen, lelkesedéssé fokozza, értelmessé és rendezetté teszi olvasói lelkében dr. Jajczay, meg szívlelésre érdemes, pompás röpirata. P. Obertem Odilló, O. F. M.

Jajczay János: **ÁRPÁDHÁZI SZENT MARGIT HÉTSZÁZÉVES ARCULATA.** Szent István Tára kiadása. 1944.

Margitsziget bájos gyöngyvirágaról nem maradt fenn egyetlen hitelles arckép sem. Pedig sűg hihető, hogy akik már életében szentként tisztelték, a királyi udvarban megforduló művészek valamelyikevel meg ne festették volna a képét az udvar, vagy a kolostor számára. A török dúlás alatt azonban minden megsemmisült, nyomtalanul elvészett.

Jajczay 40 fénynyomatú táblával

díszített gyönyörű könyvből meglepetéssel gyűződhetünk meg arról, hogy míg itthon sirva fohászkodott a rab magyar kereszténység a tártárjárás megmentő angyalához és egyházművészetről még csak nem is álmodhatott, addig Olaszország művészei szebbnél-szebb képekkel hódítottak a magyar királyleány szentség fényével koszorúzott alakja előtt. Csodálatosan széleskörű tiszteletet bizonyít ez a sok külföldi freskó, olajkép, szobor, melyet szerzőnk nagy szorgalommal összegyűjt és páratlan szakavatottsággal leír. És mindez a szentélet előtt, 700 éven keresztül, szakadatlanul...

A török iga alól való felszabadulás után lassan jelentkeznek a magyar művészek is. Sajnos, a hitelenség korszaka nem kedvezett a szentek tisztelőinek; kevés és gyenge, amit alkottak. De szégyent azért nem vall a magyar művészet, hiszen olyan alkotások, mint Székely Bertalan pécsi freskója, Roskovits, Vastagh, stb. képei, a maguk nyelvén méltó himnuszok ebben a nagy művészi együttetésben.

A modern művészek sem maradnak el. De mintha a szobrászok és festők közül a nők jobban megközelítették volna a hősi áldozattá lett Szűz lelkét: több lelkét adnak képeiken. Az egyházművészet épületes művészet és az nem egyedül a tehetség dolga. Híveink nem értik meg az elvonatkoztatott, filozofáló szónokot, de az ilyen művészt sem.

Szent Margit képe „legyen példaadás!” — mondja nagyszerűen szerzőnk. Mi erőt, türelmet, vigaszt akarunk meríteni Szent Margit alakjából. Nem apatikus fintort vágni, lekönyölni és összetörni, hanem felállni, keresztjét átölelve helyt állni akar a szenvedő magyar nő és férfi, és az Új Szentől akarja megtanulni ennek a módját. Festőink mutassák meg nekünk képeiken azt, hogy milyen arccal, milyen gesztussal tette meg ezt Szűz Szent Margit, és ha képekből, aki rájuk néz, ezt meg is értette, akkor egyházművészeti remekművet alkottak.

Szerzőnknek Szent Margit életét is költői nyelven befoglaló nagyrértékű könyvét a Szépért és Szentért lelkesezők örömmel üdvözlők.

P. Obertem Odilló, O. F. M.

AZ ÉN IGÁM ÉDES

Egy öreg, beteges nagyapó csaknem állandóan karosszekében üldögélt szobája ablakánál. Unalmában, — vagy inkább szeretetből, részvétből, — figyelte, mi történik a házával szemben álló kökereszt körül. Sajnos, egy hónapon át nem akadt teremtett lélek, aki legalább egy arasznyi fohászra megállt volna előtte.

Minden idők minden emberének naponként fel kell vennie a maga keresztjét. Egyedül vinni a terhet, — lehetetlen. A kereszthordozást csak Krisztustól tanulhatjuk meg. Az Ő keresztje nyitott könyv. Könnyen végiglapozható.

Minthogy naponként felvesszük a keresztet, naponként rá kellene néznünk a szenvedő Istenemberre, naponként el kellene kísérnünk Őt a Golgotára. Akkor csakugyan éreznék, hogy az Ő igája édes, és az Ő terhe könnyű.

Főleg mélyebb lelkiéletet élők gyakran végigjárják a keresztutat. Sokan viszont úgy gondolják, hogy ez ajtatosság végzésehez nincs elegendő idejük. Azok, akik naponként misét hallgatnak, nehezen tudnak kiszakítani munkájukból még 20—25 percet a keresztút járásához. Csakhogy a keresztúti ajtatosság elvégzéséhez nem okvetlenül szükséges 20—25 perc.

Mert, — mi a lényeg a keresztút járásnál?

Először az, hogy Krisztus kinszenvedéséről elmélkedjünk, másodsor, hogy valóban járjuk a keresztutat. Sem szóbeli ima (Miatyánk stb.), sem terdhajlás az egyes stációk előtt nem *okvetlenül* szükséges. Még az sem fontos, hogy minden egyes stációnál az állomások jelentésén gondolkozzunk, elég, ha az édes Jézus szenvedéséről általában elmélkedünk. Így, 4—5 perc alatt is végigjárhatja a keresztutat az, akinek nincs több ideje.

Ez a könyvecske azoknak szól, akik megszeretlek a gyakori keresztút végzést. A nagybojt szent ideje traktátusából 40 elmélkedést tartalmaz.

Az anyag összeállításában szánt szándékkal nincs nagy körtés, rendszer. U. i. a keresztutat úgy kell járni, ahogy a lélek éppen diktálja. Néma úgy ez, csak, hogy Szűz Anyával kell végigjárni a keresztutat, máskor Veronika kezebe kapaszkodunk. Lehet, hogy a szentmise vezérgondolata kísér el bennünket a Golgotára, máskor olvas-

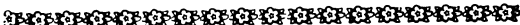
mányunk, vagy elmélkedésünk adja az anyagot. Napi körülményeink folytán esetleg különösképen fájjaljuk az Úr Jézus iránt közömbösök, vagy gúnyolódók viselkedését. De az is lehet, hogy a bűnbánók mellettverő tömegéhez csatlakozunk. — Számptalan távlat a keresztút végzésénél. Bármelyik jó. Hagyjuk a lelket, amerre vezet!

A passzionista szerzetesek beöltözésénél egy keresztet helyeznek az újonc vállára, ezekkel a szavakkal:

— Vedd, kedves testvér, ezt a keresztet, emlékeztetőül Krisztus Urunk keresztjére. Tagadd mag magadat, hogy Ővele együtt örvendhess az örök életnek!

Napi keresztünket vigyük Krisztussal! Szenvedéseink emlékeztessenek az Ő keresztjére, hogy aztán majd Ővele együtt örvendhessünk az örök életnek! Amen.

(Részlet Dr. Monostory Eleké *Az én igám* című, keresztúti elmélkedéseket tartalmazó könyvéből.)

L. Feldmann: A keresztút negyedik állomása.

Áldás, békesség!

Ez a köszöntés Szent Ferenc atyánk ajkán csendült fel először. Azóta bejárta a fényes paloták márványtermeit, és a csendes, nádfődeles viskók szegényes magányát is. Ez a köszöntésmód üti meg fülünket a debrecenvidéki protestáns civisek közt épűgy, akárcsak a dunántúli katolikus magyaroknál. Ezzel üdvözlik egymást az utcán, ez buggyan ki ajkukon akkor is, amikor csendes bozrogatás közt összekocintják poharaikat, ezzel köszöntötte a trónralépő XV. Benedek pápa a háborúba keveredett emberiséget.

Szent Ferenc köszöntése meghódította a szíveket, tekintet nélkül a társadalmi és vallási különbségekre. A siker titka világos, szívből fakadt, tehát szívhez szól. A másik ok azt a kettős kincset rejti magában, ami után mindannyian sóvárgunk.

Ajkunkon a köszöntés, és mégis hiányzik életünkben az áldás is, meg a béke is. Miért? Egyszerű a válasz. Csak ajkunkon hordjuk a köszöntést, de nem a szív mélyéről tör elő. Egyszerű szokás lett, és nem élet, amely a belső érzést tárja fel.

Menjünk Szent Ferenchez! Az ő közelében telítsük ezt a szép szokást tartalommal. Lessük el, hogyan esdette le Isten áldását munkájára és életére, mikép hozta békés egyetértésbe testét a lelkével, a bűnös világot a Teremtővel?

Szent Ferenc Atyánk ma is köztünk él örökké időszzerű szellemével, de nemcsak a kolostorok ódon falai közt, a barátok körében, hanem világi gyermekei szívében is. Minden jószándékú katolikus hívő előtt nyitva áll az út Szent Ferenc világi III. rendjébe. Közkinse ez minden embernek és az összes nemzeteknek. Aki magáévá teszi, áldást fakaszt életére és békét visz környezetébe.

A ferences világirend hűségesen ápolja napjainkban is ezt a szellemet. Ha úgy értékelné a vi-

lág, mint régen, akkor a magyarság nagyrésze magának vallhatná, és érezhetné jótékony, léleknevesítő és társadalomformáló erejét.

Ez a szellem mélyen szántó élet és nem felzárkózott érzélem, mint a kor különféle szellemáramlat-egyvelege. Ez az élet sok-sok kegyelemárasztásával Isten áldását esdi le munkás életünkre. Isten áldása nélkül kárbaveszett minden fáradozásunk. Példa rá a mai élet. Nem tud áldást fakasztani sem az egyén, sem a család, sem a társadalom életére. Ezért vált a modern ember kislélkűvé. Harsogjuk a fülébe: áldás csak felülről jöhet! Tanítsuk meg Szent Ferenc Atyánk szellemével, hogyan kell bizalommal az égre tekinteni még a szenvedésben is. Szent Ferenc volt az, aki dúskálkodók láttára mondotta követőinek: „Menjünk innen, mert ahol szenvedés nincs, ott áldás sincsen!” Áldást az imádságos szenvednitudáshoz! Ezt pedig csak Szent Ferencről tanulhatjuk el.

Akit Isten áldása kísér, nem irigykedik, nem kívánja másét, nem tör más javaira, egyszóval békés megelégedésben tölti napjait. De nemcsak önmagában hord békét, társaival is békésen elfér, eljén családban, vagy magánosan, irodában, vagy műhelyben. Mindig és mindenütt áldása lesz embertársainak. Így valósul meg a ferences köszöntés felelete: szeretet, megértés. Az áldás és békesség hírnöke mindenütt szeretetet és megértést talál.

Tegyük életté ezt a köszönési módot! Ha Szent Ferenc szellemi örökösei vagyunk, éljük, és ültessük át mások életébe is. Legyen ez a modern élet tartalma, akkor megszűnik a nyomort előidézö szét-húzás és háborúskodás. életünkön pedig előmlik az áldás. békesség!

P. Pusztay Gábor O. F. M.

Kubinyi Décese:

A fabiolára emlékeztem

Mit vérzel? ... Pongrác, karjait széttárva.
édes mosollyal hull az arénára.

Es Agnes a halk, rejtelmes kicsiny szűz.
gyémánt gyanánt állott a máglya, kin, tűz

s halál fölött: keményen és ragyogva...
Emlékszem még e boldog hű nagyokra?

Amerre hív a Lélek, vígan mentek
a koszorús, a fehérhátlyas szentek.

Ugy léptek át a gúnyon, vádon, máglyán.
mint utcamocskon pártás, koronás lány.

Ki messzenéz s nem ismer szennyet lába.
csupa-dal ajka, csupa-tűz orcája.

A hegynek indulók szent újjongása
szívében, s égő, fűró szárnyas lándzsa...

E régi képen oktalán mit vérzel?
... Még áll Pongrác, s nyakán a bíbor ékszer:

szökő piros vér, párdücfog mit szagat.
s a hű mosoly opáloz lázas ajkat...

De engem, jaj, engem csak renyhe bánat
foga szakít és keseríti számat.

szememben irigy, sárga lápi fény ül:
mert nem indultam vérpadig-vitézül.

Leültem útszél koldusfecsegésre,
s pislog (vagy hűnyt már?) szűzek éji méce.

Arénaponyva mögül nézem, vén suhanc,
hogy' áll Királyomért hőstitku harc.

En is közéjük tartozom, ma vérrel
érezem és kínzó, isteni szent kéjjel.

Első szerelmem két kis hű emléke!
Ugye még nincs, még semminek sincs vége?!

Világnak s angyaloknak drága látvány,
Agnes, kicsiny menyasszony, szép királylány!

Es iskolás Pongrác, mesés királyfim!
két gyermeklázam! Nézzetek, a jázmin

ma újra nyílik! S vérzek, vén szívembe vágván
a régi kép: sugárzó ifjak boldog máglyán...

JÉZUSSAL TALÁLKOZTAM

Péchné Imre Mária.

Amikor magamhoz tértem, már derengett a hideg, szürke őszi reggel. A fejem fölött szemfájdítóan égtek az erősfényű villanylámpák, valahol víz csobogott, és bennem émelyítően kavargott az altatószer éles szaga. Nagyon messziről felém úszott az orvosok hangja, de érthetetlenül megálltak a fejem fölött, és én kétségbe esve erőlködtem, hogy megtaláljam a szavakat a szürke-fehér gomolyagban. Tudtam, hogy hozzám szólnak, érzem, hogy jókedvűen nevetnek valamit, de nem láttam őket. Egy ideig kinlódtam még, hogy a valóság megnyugtató partjára érjek, de hiába. Abba hagytam az erőlködést. Így is jó, ebben az álmosító kábulatban. Nem baj, hogy nem értem a szavakat, amik körülöttem és fölöttem úsznak, hiszen az emberek már mennyi szépet elcsúfítottak a szavakkal!... Ezen próbáltam gondolkozni, amikor a közvetlen közelében hirtelen, erőszakosan felsírt egy hang. Óh!... A szívem hatalmasat kondult, mint egy harang, s egy pillanat alatt megértettem, hogy mi történt velem. Most már minden erőmből próbáltam lerázni magamról a kábulatot, hogy a szívemre ölelhessem — Ót...

...Kicsi fiam!... Kicsi fiam!...

Az öröm egészen elborított, hiszen Ő az én fiam! A harmadik. Harmadik fiú! Apróra megnéztem. A fejét, orrát, picit száját, az öntudatlan gyánuatlanságtól felém ragyogó szemét, amely még nem tudta elviselni ezt a káprázó fényben szikrázó világot, és féltőn elrejtette azt a másikat, amelynek nyugodt boldogsága még ott édesett a szemekétségében. Megnéztem a kicsi kezét, amivel bizonytalanul kapkodott felém, és elöntött a végtelen, szánalomból és segíteni akarásból fakadt nagy szeretet, amely olyan nagy, olyan végtelen volt, hogy úgy éreztem: be tudnám borítani vele az egész világot...

A szívemre öleltem, s ahogy éreztem az egész

forró, drága kis életet: minden, ami a szemem tükrében volt, megnagyobbodott, megnőtt, azután szívárványossá vált... és felszabadítóan, forrón végigömlöttek arcomon a könnyek...

Kis fiam... kicsi fiam!...

A szívem csordulásig volt hálával. Símogattam a bársonyos, párnás arccsokkáját, és édes boldogsággal együgyű szavakat suttogtam, mintha megérténé...

...köszönöm, köszönöm kicsi fiam, hogy engem választottál Anyukádnak!...

A szívem vert, az ajkam lázasan suttogta fejére anyaszívem első áldását, és kicsi kereszttel megjelöltem a homlokát...

Ezt a boldog, meghitt együttlételet megzavarta egy ápolónő, aki elvitte tőlem Őt, és én úgy néztem utána, mintha soha többet nem láthatnám! Az egyedülléttel megint ráborult a fáradtság, mintha minden csontomból kiszívták volna az erőt, s az elmúlt órák emléke úgy hatott rám, hogy kiverte homlokomat a verejték. Az álomsággal küzdtem, de nem akartam aludni. Kint még mindig nyúlósan és köhögtetően borított el mindent az októberi hajnal hideg, szürke ködtakarója. Bent már ébredt a ház, ajtókat csapkodtak, vödörökkel zörögtek, vizet zuhogtattak, és takarító lányok sarkatlan papucs csattogott a kövön. Itt, a szobában még mindig erős fényel égtek a lámpák, és árvaságomban olyan megnyugtató volt a fehérség és tisztaság, amely körülvett. A mennyezet, a falak és az ágyakat elválasztó függönyök mind, mind hófehérek.

Mintha minden, minden szép volna, és az élet édes és könnyű...

...Pedig...

A kezemet hirtelen össze kellett kulcsolnom a takaró alatt, s úgy szorítottam, hogy szinte fájt. Az egyik függöny mögül szívig szaladó sikoltásba jaj-

í me a z
E m b e r !
Jubiláló Munká-
csy Mihályunk
halhatatlan
alkotása

dult az órák hosszat tartó emberfeletti szenvedés, és szétvetette a lélek és ész akaratának korlátjait. Az emlékelestől élesen hasított belém is a fájdalom. A szívem nyugtalanul vert, és imádkozni kezdtem azért az ismeretlen életért, amely most oldja meg az emberteremtés misztériumának legnagyobb csodáját... Együtt harcoltunk a percekkel és órákkal, amik most elviselhetetlen lassúsággal mulnak. Minden percrek halálarca volt, és mintha minden hatvanadik másodpercben leült volna, hogy kicsúfolja a tehetetlenséget.

Mégis, mégis elmúlt minden. Egyszer csak kiabálás, futkosás, függönyhuzogatás, vízcsobogás, még erősebb fényű lámpák gyúlnak... s néhány percnyi szivszorongató csend után hirtelen, élesen felsírt egy csöppnyi hang...

Hallottam, amint az orvos és a baba szinte egyszerre mondták: fiú!... Milyen pompás kis pocok!... és hallottam, amint vidáman megpaskolják. Azután?... A szemem megtelt könnyel. Megint egy csöppnyi lélek. Megint egy új, egészen külön. zárt kis világ ebben a nagy, nagy kavargásban, amit úgy hívnak, hogy Élet!

Az édesanyja is ébredezett. Az orvos vidáman, egészségesen nevetett:

— Nézze, kicsi asszony, milyen szép fia van!

Pár pillanatig döbrent csönd, s utána egy mindent betöltő, könnyes sikoltás:

— Óh!...

És fuldokló zokogással ölelte magához a gyermeket. Közben elhúzták a függönyt és jól láthatam. A zokogása lassan elcsitult, s most édes, apró szavak kacagtak ki a száján. Ahogy néztem őket, — óh, milyen különös! — mintha csodálatos fény

borult volna az ágyra, s a fényben, ölében Jézussal, ott ült a Legszebb Anya. Mosolygott. Tágult szemmel néztem Őt és az asszonykát első anyaságának elviselhetetlen boldogságával. Amint sírt és kacagott, ahogy beszélt a gyermekhez, búgott a hangja, mint az orgona.

...Kicsikém!... Kicsi fiam!...

Láttam, ahogy ujjával keresztet rajzolt a homlokára. Es láttam, ahogy Jézuska kicsi keze áldásra emelkedik. Azután eltűnt a Fény... Az asszonyka pedig felém fordult. A szeme még sirt, de a szája nevetett. Azután hirtelen elköm... mintha megijedt volna, hogy valami helytelen dolgot tett, és hosszan, gondolkozva fürkészte az arcomat, mintha latolgatná, hogy szólhat-e hozzám, vagy sem?

Remegett egy kicsit, és mentegető volt a hangja, mikor megszólalt:

— Tetszik tudni, azért vagyok ilyen nagyon boldog, mert megfogadtuk az urammal, hogy ha az első fiú lesz, papnak neveljük.

A hangja muzsikált, és a szemén örömkönný remegett. Es láttam fényleni az ő homlokán is egy kicsi keresztet, és tudtam, hogy Jézus őt is megjelölte.

Megsímogattam a szememmel, és ő megnyugodva visszafordult a gyermekhez.

A lelkem pedig tele, tele lett hálával. Úgy áradtak bennem az érzések, mint gátját szakított folyam, s a szívem megtelt fényességgel.

A hófehér szobában, ahol ezer és ezer asszony könnyes sikoltása van eltemetve, ahol annyi asszonyi boldogság és asszonyi tragédiája születik. Jézussal találkoztam...

Resatkó Endréné verseiből

És légy résen...

Cserkész testvér ide figyelj!
Volt egyszer egy őstábor-hely,
Ahol tábortüzek gyúltak,
S hol az ifjak ijjat húztak.
Szabad volt arra a határ,
Szabadságról zengett a táj,
Daluk hangos volt éjfélig,
S tárogatón szólott végig.
Tárogató a Duna mentén,
Kárpát ormán, várak kertjén,
Ős-családok ősi jussként,
Megértették a kor jelét,
Vitézi játékot vívtak,
Ércsisakban, páncél alatt,
Megülték a lovat szőrén,
Kis leventék csak úgy pőrén.
Az ifjakat apjuk nyomán
Vitézzé avatták sorján,
A pajzsukat anyjuk adta,
S vígan mentek a csatába.
Gondolj rájuk, kardod készen,
Állj keményen, és légy résen!

Milyen a szentmise?

Szentmise a misztikum csodája,
Átható szemünk nincs, azt nem látja,
A mennyország megindul reája,
Angyalok kara zeng s kiáltja:
Akarj, Merj, élni Ember!
Ne dacolj a Végtelennel!
Ne légy szárazság, fatuskó,
Bűnre bünt felhalmozó.
Bátor lendületes ember légy,
Élj vasárnapi lélekként,
Szikrából szíts tábortüzeket,
Hogy bevilágítsa az eget,
Térdet, fejet hajts átváltozásra,
Krisztussal menj misztikus halálra,
Támadj fel, ne élj bűn, gyötrellemmel,
Énekeij kicsordult lélekkel,
Az Úr békeje legyen veled,
Arcod sugározza az eget.

A pápák történelmi távlatban

P. Schrotty Pál, O. F. M.

Az ötödik században, tehát 399-től 498-ig tizenkét pápa ült Szent Péter trónján és pedig *Szent Anasztáz, I. Sz. Ince, Zosimus, I. Bonifác, I. Celesztin, III. Sirtus, I. Nagy Leó, Hilár, Szimpliciusz, III. Félix, I. Geláz és II. Anasztáz.*

Voltak köztük világtörténelmi szempontból is rendkívüli egyéniségek, mint *Nagy Szent Leó és I. Ince*, kiknek tettei még ma is áldással töltik meg az Egyházat: voltak köztük viszont olyanok is, akikről a történelem nem jegyezt fel rendkívüli dolgokat, vagy csak nagyon keveset. De valamennyiükben apostoli küldetésüket a szentség dicsőfénye övezte, amelynek sugarai életet és világságot hintettek az emberiségre.

Mindjárt az elsőről, *Szent Anasztáztól (399—402)* azt mondja Szent Jeromos egyházatva, hogy „mélységes szent életnek, a leggazdagabb szegénységnek, az odaadó lelkinásztorkodásnak apostoli férfi volt, aki példás életének tisztaságával, mély és igaz tudománnyal, és az apostoli tekintély igazságos erélyével kormányozta az Anyaszentegyházat”.

Nemcsak kifelé állt őrt és védte keményen az Anyaszentegyházat, hanem főpásztori gonddal fejlesztette a hívek lelkiéletét is. Tanácsadója volt Szent Ágoston, akivel állandó levélbeli érintkezésben állott. Bensőséges lelkivizony fűzte őt Szent Jeromoshoz is.

Tőle származik az a bölcs tilalom, amely szerint föltűnő testi hiányban szenvedők, torzalakúak, mint püpos, sánta, kancsal egyének papokká nem szentelhetők. Az Anyaszentegyház még ma is ragaszkodik ehhez a tilalomhoz.

Utódja, I. Ince pápa még csak 42 éves volt, mikor a pápai széket elfoglalta, amelyből 15 évig kormányozta Krisztus Egyházát (402—417), nagy

egyéniségének bölcsességével és erényeivel fényes példát adva a híveknek.

Nagy volt különösen a hitgizságok erélyes védelmében, amelyeket akkor az eretnekek egész serege minden oldalról szünet nélkül támadott a manichaeusok vezetése mellett.

Mély bánat töltötte el szívét és végtelen szenvedésnek súlva nehezedett lelkére, mikor Alarik, a vizigótok fejedelme vad hordáinak az élén, az Örök Várost barbár módon elpusztította. Krisztus után 410. aug. hó 24-én elsötétült Róma felett a Nap és a csillagok lehullottak az égről!

Az esődő lélekkel emlékezzünk vissza erre a szörnyű megpróbáltatásra különösen ma, amikor minden pillanatban a rádió világossá sugározhatja, hogy a Szent Város, az Örök Róma, a nének tanfításának központja, a világ minden földrészeinek és minden népének örök szellemi otthona, a hallhatatlan Róma romokban hever!

Közvetlen utódjai, *Szent Zosimus (417—418)* és *I. Szent Bonifác (418—423)* inkább az Egyház belső életének fejlesztésére fordították minden gondjukat. Megszüntették a hívek és napok között lábra kapott visszaéléseket. Elrendelték, hogy nappal sem szentelhetnek a püsnökök a 30-dik életév betöltése előtt. A papok pedig törekedjenek szent életre és megtiltották különösen nekik, a kocsmákban való étkezést és azokban való gyakori megfordulást.

I. Szent Celesztin (423—432) kormányzása a történelemnek egy nagy hullámzó korszakába esett. A külső és belső nehézségek hatalmas tömege tornyosult szeme előtt. Miután a császári családdal közeli rokonságban állott, igénybe vehette a külső hatalom eszközeit is a nehézségek leküzdésére, amit bölcs körültekintéssel és okos előrelátással meg is tett.

J é z u s
a keresztén
Munkácsy
Mihály műve

Pápaságának legkiemelkedőbb ténye az efezusi zsinat összehívása volt 431-ben, amely Szent Cirill elnöksége alatt kétszáz püspök jelenlétében ünnepélyesen elvetette Nesztoriusz és az Új-Pelágianusok tévtanát.

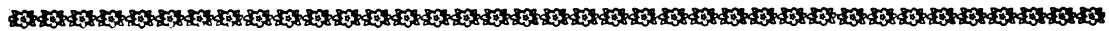
Felemelő és megnyugtató az az érdekes tény, hogy ezen a zsinaton az őskereszténység számos püspökének jelenlétében kimondották és megerősítették a római pápa elsőségét és valamennyi püspök fölött való felsőbbbségét ugyanazokkal a szavakkal, amelyekkel azt a vatikáni zsinat atyái 1870-ben, tehát több, mint 1400 évvel később elfogadták és elismerték!

Élénk érdeklődéssel kísérte a pápa a missziós gondolatnak fejlődését is és minden erejével előmozdította azt. Erdemeinek koszorújában a legnagyobb érték az íreknek a katolikus vallásra való megtérítése. Ő küldötte Szent Patrikot, Írország apostolát a „szentek szigetére”, ahogyan Írországot azóta nevezik.

Szent Ágoston, a nagy egyházatya Szent Celesztin pápasága alatt írta meg csodálatos művét az „Isten városáról” (De Civitate Dei), amely mű minden időknek legmélyebb történetbölcseleti munkája, amelynek tanulmányozását nem eléggé ajánlhatjuk olvasóinknak éppen ma, ezekben a súlyos történelmi megpróbáltatásokkal telt napokban, amikor minden mélyebb lélekre a tanácsatlanság sűrű sötétsége borul. Sajnos, jó magyar fordításunk nincs.

A szentmiséhez való előkészületi imák, nevezetesen az az öt zsoltár, amelyet a pap szentmiséje előtt elimádkozni tartozik, Szent Celesztin idejéből származnak, ill. ő rendelte el ezeknek elmondását.

Hűséges öre és kemény akaratú védője volt a szent hagyományoknak, amelyet a maga részéről lelkiismeretesen betartott és másokkal betartott: ismerte a szent hagyományban levő erőt és szent következetességgel erre tanított minden hívót.

Betegségünkben orvoságunk.

Szent Ferenc missziója a társadalomban.

Ha valahol bajt, betegséget, szerencsétlenséget észlelünk, annak oka, forrása, gyökere után kutatunk, hogy alaposan tudjunk rajtok segíteni, azokat megszüntetni s megelőzni, hogy újból meg ne ismétlődjenek.

A társadalom beteg, mutatják: a boldogtalan családok életek s annak szomorú következményei: a súlyos tragédiák. Ezt is gyógyítani kell, különben egész népek roppannak össze. A boldogtalan családi élet okát is mélyen kell keresnünk, mert a mélyben okvetlenül megleljük. A család a házasságban gyökeredzik, mert abból hajt, nő ki. A házasságot kell újból a régi alapokra visszahelyezni, melyeken biztosan nyugodott s boldogságot sugárzott ki magából, sajnos a modern időkben lesiklott a rendes vonalról s így rakvágányokon kátyuba jutott. Ezt sanyli keservesen a mai világ, a jelenkor társadalma. A házasság teremti meg a családokat, termeli ki az önzetlen nemzedékeket s ezek alkotják a társadalmat.

A teremtő Isten bölcs tervéi szerint a házasság három oszlopon pihen szilárdan, melyet büntetlenül senki sem rázhat meg. Az egyik alappillére a házasság egysége. Szent Pál apostol azért határozottan leszögezi az egyedüli helyes keresztény álláspontot: „Az ember elhagyja atyját és anyját s ragaszkodik a feleségéhez és ketten lesznek egy testben.” Csak az egy test, egy szív, egy ész képes összhangot, kapcsolatot létre hozni két idegen személy között. A házasságban két szabad, független ember: egy férfi és egy nő életszövetségre lépnek, hogy közösen, kettesben küzdjenek valódi céljukért, melyet azelőtt is szem előtt kellett tartani: földi s túlvilági boldogságukért. Viribus unitis - egyesült erővel fognak hozzá s mivel az egységben az erő, azért remélik is, hogy a célt elérik. A házasságban a két idegen nem ellenfelek, hanem házastársak les-

nek, hogy együttesen dolgozzanak nem egy másért, hanem egymásért. Azért mindig egyet akarnak, egyet gondolnak, egyet éreznek, egyet tesznek, enyém-tied megszűnik, életük egybe fonódik-olvad, közös a bánatuk, közös az örömük, egymással felelnek mindenben: kenyérben, pihenésben, gondban, fáradozásban. Szent Pál szerint nagy titok ez, mélységes valóság, sok nehézséggel jár, számlálhatatlan akadályokba ütközik.

Mivel akit szeretiünk, érte mindenre képesek vagyunk, azért a nagy Apostol azt a bölcs tanácsot adja. „Férjek, szeressétek feleségeteket, miként Krisztus is szerette az egyházat. Aki szereti feleségét, önmagát szereti, az asszonyok pedig engedelmeskedjenek férjüknak, akárcsak az Úrnak, mert a férfi épígy feje az aszszonynak, mint Krisztus az egyháznak.” Ahol szeretet uralkodik, ott béke, megelégedés van, ott könnyű az engedelmesség, az egyetértés, ott hamar lehet közösen erőre hozni az ellentétes véleményeket. Amor omnia vincit a szeretet mindent legyőz, minden felett diadalmaszkodik. Ahol napi rendben van a ciródás, reszekedés, ott megbomlott a testi-lelki egység, de ezt megelőzte a szeretet kihülése. Mikor már a házastársak nem szeretik egymást, már ellenfélként állnak szemben egymással, s amit a szeretet fényénél észre se vettek, most a gyűlölet sötétjében nagynak látnak.

Szent Ferenc Világi Rendjét ép azért állította be az életbe, hogy a fiatalok ismerjék meg egymást s szeretettel lépjenek frigyre, mert csak így találják meg a házasságban a vélt és várt boldogságot, amely a házastársakat Isten felé irányítja, Aki mindennek a kezdete és vége. A III. rend a családi élet boldogságáért, a házasság egységéért, a házastársak kölcsönös szeretetéért küzd.

P. Réthy Apollinár: O. F. M.

Gréczy bácsi és a gyomlálás

Írta: dr. Vöö Mihályné.

Akkor is nehéz, viharos időket éltünk és hijjával voltunk a munkáskezeknek. Kis szőlőnket fölverte a gaz, a tarack. Elhatároztuk tehát, hogy magunk munkáljuk meg. A tisztogatásra, gyomlálásra — mint fiatal leány — nagy buzgalommal vállalkoztam. Kis kézikapával neki is láttam már virradatkor. Irtogattam a gázt, haladt a munka és mire a nap visszanezett a felhőből a hegyek mögül, már tisztán állott egy jökora tábla és én kivéülve gyönyörködtem munkám eredményében.

Ekkor nyílt a kertajtó és az öreg Gréczy bácsi lépett be rajta. Hullott gyümölcsért jött az állatok számára. Tüstént észrevette a változást.

„Ezt mind Maga csinálta, Ragyogóm?” — kérdezte. „Majd megtapasztalom, mire ment véle” — folytatta és már ment is a „tükék” közé, hogy személyre vegye munkámat. Eleinte meg is volt elégedve, bólogatott, de utóbb, a „mézes“-nél (mézes-fehér szőlő) már dörmögött és a fejét csóválta.

„Ezt nem jól végezte, Ragyogóm”, — mondta kibotorkálva a „tükék” közül, — „mert csak a nagyját tisztogatta ki, az apraját meg bennhagyta! Nézze csak meg egy jó hét mulva ezt a darab földet, milyen erdeje lesz benne a gaznak! Mert ezek az apró gyökérszálak, ha a földben maradnak, kárba veszett ám a munka!”

Elszomorodva néztem azokra az apró, de erős, zsinégforma szálakra, amelyeket a kezében tartott.

Gréczy bácsi meg közben leült a lépesőkre a ház előtt és tovább beszélt.

„Mert a gyomlálással, meg a gazzal is úgy vagyunk ám, mint a lelkiekkel. A nagyját csak kistisztogatjuk időnkint, de ott marad az apraja. Az meg csak növekszik, burjánzik, terjedezik, velünk együtt öregszik és egyszerre csak elgazosodik a lelkünk szölleje. Példákat is tudok reá. Emberszólás nem esik, mert, Ragyogóm úgy sem ösmerte őket. Ott volt például egy Janesi nevezetű gyerek. Pendeles korában esúnyául visszafelelt az anyjának, még káromkodott is. Ott jártam akkor épp náluk. Rászóltam a gyerekekre. Az anyja meg erte nekem támadt, mondván: „Ha annyi esze volna a gyerekeknek, mint magának, nem mondana ilyeneket!” És ráhagyta. Tudja-e Ragyogóm, mi lett belőle? Káromkodós, garázda ember, aki még a szülőanyjára is kezet emelt.

A másik, egy kislány, eleven, füllentős kis jószág volt. Nem rótták meg, inkább jót nevettek rajta. „Csatara Sári”, mondták elnézően. A füllentésből hazudozás lett, végül lopáson kapták, mint nagylányt. — Mert nem jól gyomláltak! De így vagyunk ám a tulajdon lelkünkkel is. Vessünk magunkra!

„Azt se feledje, Ragyogóm, hogy az emberek is jobban megismerszenek az apróbb cselekedeteikről, mint a nagyobbakról. Mert nagyban óvatosak, ügyelnek a színre, látszatra, az apróbbakban magukfeledten vallanak színt. Egy városi nagyságos asszony (vagy méltóságosnak tisztelték?) nagyra volt az ő „szociális munkájával”. Vitte is a szót vagy őt jótékony egyletben. De tudja-e, Ragyogóm, hogy a szegény napszámosembernek mindig levont, vagy lealkudott egy részt a béréből? Az utcán majd félretaszította a szegény embert, úgy, ment, mintha sineken járna! A szolgálója meg ugyancsak nem felejtette el a nevét, annyit kiáltotta, hogy folyvást kiszolgáltassa magát.

„Látja-e, hogy apróbb cselekedeteink mutatják meg: kik vagyunk?”

No, de már elég volt a beszélgetésből. Ballagjunk haza, mert ránk esteledik. De el ne feledje, Ragyogóm, megnézni a „mézest” egy hét multával! Istennek ajánlom.

Egy jó hét mulva a „mézes” valóban tele volt gazzal, tarackkal. Egész „őserdő” lett a bennhagyott gyökérszálakból. Igaza volt Gréczy bácsinak.

Az összebombázott SzentLőrinc bazilika romjából: Szent Ferenc szobra tartja fenn Krisztus keresztyét. III. Ince pápa álma jut eszünkbe: Szent Ferenc a dűledező Lateránhoz támasztott vállal.

A kecskeméti hívek zarándoklásainak főbb állomásai

Közli: P. Weidner Gottfrid, O. F. M.

Reggel az elindulás előtt elvégzik a következő imát, majd a reggeli ének közepette vonulnak ki a templomból a kegyhelyre:

Aldott legyen a szentséges és eloszolhatatlan teljes Szentháromság egy Isten most és mindörökké.

Oh Atya, örök Mindenható Úristen, hálát adunk Neked, hogy minket a te drágalatos képedre semmiből teremtettél. Oh Megváltó Fiúisten, hálát adunk neked, ki a magas mennyből leszálltál, szent véred hullásával a kereszten megváltottál, és az ördög rabságából kiszabadítottál. Oh megszentelő Szentlélek Úristen, hálát adunk neked, hogy benünket a szent keresztségben malasztoddal megszenteltél és az Isten fogadott fiúságával megajándékoztál.

Teljes Szentháromság egy Isten, Atya, Fiú és Szentlélek, hálát adunk neked minden hozzánk való jóságodért és irgalmasságodért.

Mi Atyánk, Üdvözlég, Hiszekegy, Isten tisz-, Anyaszentegyház ötparancsolata, Közgyónás.

Reggeli ének. (Dal. Gyulladoz én szívem.)

Hainal hasadtával felébredék.
Első szavam: Jézus dicsértessék.
Felvirradásomért hálát adok.
Istenemnek buzgó imát mondok.

Azonban megkondul az ércharang,
Szívemből így felel rá a visszhang:
Üdvözlégy Mária, az Úr veled.
Aldott, kit hordozott szűz kebeled.

Jézust, Szent Fiadat kéried érettem,
Vezérelje ez nap minden léptemet.
Ha a sötét éjben érzöm vala,
Legyen velem ma is az őrangyala.

Ne engedjen a bűn útián járni,
Sem halálosbűnnel a sírba szállani.
Hiszen én is a teremtménye vagyok,
Az Ő kegyelmei pedig nagyok.

Alkotóm, Teremtőm, Édesatyám!
Engedd szent úton futni pályám.
Hogy majd egykor mennyben Szűz Anyáddal
Áldhassalak dicső angyalaiddal.

Lelkemre vigvázó, szent angyalom,
Ha már rád bízott a nagy Hatalom,
Kérlek légy mellettem hív őrangyalom,
Mig felvirrad ama dicső hajnal. Amen.

Amikor elérkeznek Kecske-mét határához, a város felé visszafordulnak, és a következő éneket éneklik, majd a végén letérdelnek és megcsókolják a földet.

Aldást-kérő a határra. (Dal. Üdvözlég Krisztusnak.)

Elértük határiját lakóföldünknek,
Kérjük rá áldását a jó Istennek
Jézus mennynek, földnek Ural
Adj bő áldást határainkra.

Elődbe terjesztjük könyörgéseinket,
Bocsájtssz szent színedhez kéréseinket.
Jézus mennynek...

Ne tekintsd kérünk gyarló éltünket,
Bocsájtssz meg számtalan sok bűnünket.
Jézus mennynek...

Adjad földjeinkre bő áldásaidat,
Mutasd meg atyai kegyes voltodat.
Jézus mennynek...

Élő földjeinket és szőleinket,
Áld meg kertjeinket és veteményeinket.
Jézus mennynek...

Éleszd mezeinket szép harmatokkal,
Nevelő időkkel, vidám napokkal.
Jézus mennynek...

Szomorú időket fordítsd bőségre,
Gyümölcszetelenséget termékenységre.
Jézus mennynek...

Fordítsd el hazánktól a veszélyeket,
Kárttevő szeleket és jégesőket.
Jézus mennynek...

Dőghalált, éhséget tőlünk távol tartsd,
Ígaj megterésre híveid oktassd.
Jézus mennynek...

Tehozzád sóhajtottunk édes Istenünk,
Mert egyedül Te vagy mi segedelmünk.
Jézus mennynek...

Távostass el tőlünk minden szükségét,
Engedj országunkban szép egységet.
Jézus mennynek...

Hogy szép csendességben Téged dicsérjünk,
Az örök életben Veled örvendjünk.
Jézus mennynek...

Útközben valamilyen alkalmas helyen leterfenek a földre egy pokrócot és ráfektetik a búcsúskeresztet. Két előénekes éneklie a következő bűnbánati éneket, míg a búcsúsok térdon-állva körüljáriják a pokrócra fektetett keresztet, majd megcsókolják a Felfeszítettet, és penzt helyeznek a kereszt mellé. Ebből a pénzből a kegyhelyen szentmisét mondatnak.

Ének bűnbánatra. (dal. tulajdon.)

Szánom vétkeimet, hogy Istenemet
számtalan' megbántottam.
Bánom ügyemet, hogy életemet
eddig nem jobbitottam.
Sok szép időt elmulattam.
Oh, mint fájlalom jaj mint sajnálom
Bárcsak visszahúzhattám.

Ne számláld vétékét, fertelmességét
Uram, gyarló szolgálódnak,
Mertha számlálod, szememre hányod
engem elborítanak,
Mint habjai a tengernek,
Pokoiba e. meritenek,
Nem lesz úgy haszna, semmi jutalma
Keserves haláloznak.

Essők meg szíved, fordítsd rám szemed,
óh irgalmasság Atyja,
Hogy élne szolgád, im Jézus magát
érted halálra adta.
Én is Veled már meghalok
Vedd hozzád lelkem kiáltok.
Rajtam könyörülj, Istenem örülj,
Mert megtért elveszett juhod.

Ím, azt fogadom neked Jézusom,
ez mai naptól fogva
A bűnt utálom, nem szaporítom
tudva vagy készakarva.
Ámbár ha pokol nem volna,
Büntetést lelkem nem várna
Sőt, bűnökkel lelkem menne fel,
Mégsem követnem soha.

Csakhogy légy kegyes, tőled ei ne vess
óh kegyelmes Jézusom!
Engedd, hogy éjék és hozzád térjek,
Te légy örökös jussom!
Mint az tagadó Péternek
Engedd meg nekem bűnösnek,
Aki most kérlek, szívből könyörgök,
Fordulj hozzám Krisztusom.

Ha nem könyörülsz, engem elkerülsz,
mi haszna haláloznak?
Mint gonosztévőn mi haszna léssen
szentvéred hullásának?
Azért most tehozzád térek,
Tékozló fiúval kérlek,
Mert Atyám te vagy, kérlek el ne hagyj
Fogadj be csak szolgálódnak.

Úgy leszek boldog, ha veled élek,
akkor örvendez lelkem.
Akkor nem félek, mert mennyben élek,
és te is Jézus énvelem.
Imádom hát istenséged.
Kérem mennyei felséged.
Hogy élttem végén az halál révén
Mégbékélhessek veled.

Immár felteszem, hogy nem vétkezem
soha többé ellened,
Mert nagyra vettem, megérdemeltem
nagy jószág ez tebenned,
Pokollal meg sem büntettél,
Megtérni időt engedtéél.
Rám tekintettél, útra vezetted,
Óh mily kegyes Szent Szíved.

Azért Jézusom, őrző pásztorom,
végy fel szent vállaidra,
Mondjad itt vagyok, Atyám, vállamon.
Kit lelkem kívánt vala
Úgy mostani életemet,
Elhagyván könyörgésemet,
Melyben mind haltig, életem fogytáig
Marad lelkem azt vallja. Amen.

Ha az úton megpillantanak egy keresztet,
azonnal megszakítják az éneklést, elmondanak egy
Miatyánkot és Üdvözlégy Máriát, majd a következő
éneket éneklik és a kereszt előtt elvégzik a Meg-
feszítetthez szóló imát.

Enek a Szent Kereszthez. (dal. Most szomorú.)

Könnyes szemeimet, bűnbánó szívemet
Hozzád, én Jézusom, felemelem,
Ki értem meghaltál és vérrrel áldoztál
A kereszt árán, én Istenem,
Hogy kintől, haláltól, pokol rabságától
Megtmentsél, Te haltál meg értem,
Hogy el ne kárhozzon bűnös lelkem.

Földig leborulok. Hozzád felsóhajtok,
Szent kereszted előtt, én Jézusom.
Hallgasd meg kérésem, buzgó könyörgésem,
Melvért most Tehozzád folvamodom.
Áld meg híveidet, könyörgő népedet,
Kik most egybegyűltünk e szent útra,
Tégedet imádni ég és föld Ura. Amen.

Ima a Szent Kereszthez.

Óh, Jézus! Ki a Szent Kereszted által a világot
megváltottad és nekünk bűnös embereknek az örök
üdvösséget megszerezted, kérünk Téged, hogy Szent
Keresztednek erejével a szomorúakat vigasztalni, fáj-
dalmainkat ápolni, szorongatásainkban erősíteni, a
hitben, reményben és szeretetben gvarapítani és az
örök üdvösségben részesíteni méltóztassál. Ki élsz és
uralkodol az Atyával és Szentlélekkel mindörökkön
örökké. Amen.

Ha Szűz Mária-képet vagy szobrot látnak meg,
szintén megszakítják az éneket és elmondanak egy
Üdvözlégy Máriát, majd a következő ének mellett
haladnak a Mária-kép vagy szobor felé. Ott pedig
elvégzik a Szűz Máriához szóló imát.

J. Janssens:

A Fájdalmas Szűz Szent Fia keresztjének tövében.

Induló.

Boldog Szűz Mária, kegyes Szűz Anyánk!
Népedet hallgasd meg, kegyes Patrónánk.
Vedd kedvesen utazásunk,
Ajtatos búcsújárásunk.

Mi, buzgó híveid, útnak indultunk,
Fáradtsággal Hozzád szívből sóhajtunk.
Vedd kedvesen...

Te vagy, kit választott Isten anyjának.
Te vagy szent szülője mi Megváltónknak.
Vedd kedvesen...

Az útonjáróknak Te vagy csillaga,
Téged tisztelőknak nagy Patrónája.
Vedd kedvesen...

Mi is utainkban csak Benned bízunk.
Mert csupán Nálad oltalmat találunk.
Vedd kedvesen...

Nyujtsd be Szent Fiadnak utazásainkat.
Áldott Szülöttednek fáradozásainkat
Vedd kedvesen...

Önts szeretetedet a mi szívünkbe.
Hogy Téged tiszteljünk teljes éltünkben.
Vedd kedvesen...

Áldott légy, kegyes Szűz, Istennek Anyja.
Szenháromságnak kedves leánya.
Vedd kedvesen...

Gerjess buzgóságot a mi szívünkbe.
Hogy tiszta lélekkel jussunk elődbe.
Vedd kedvesen...

Ajánld Szent Fiadnak mi kéréseinket.
Adjon határainkra hasznos esőket.
Vedd kedvesen...

Közbenjárásoddal adj jót minékünk.
Sanyarú inséget vedd el mitőlünk.
Vedd kedvesen...

Ajánljuk magunkat pártfogásodba.
Vezérelj bennünket utazásainkban.
Vedd kedvesen...

Gerjess fel hát, Szent Szűz, hogy szerethessünk.
Minden dolgainkban, hogy követhessünk.
Vedd kedvesen...

Engedd meg minékünk, hogy szerencsésen
Járhassuk utankat békecségesen.
Vedd kedvesen...

Ima a Szent Szűz képe előtt.

Üdvözlégys Mária! a paradicsom kertjében felnevelkedett aranybúzakalász, ki az örök élet kenyereinek magját szentséges méhedben szüzen fogantad Malasztal vagy teljes stb.

Üdvözlégys Mária! ez árnyék vilagnak keleti kapuja, melyben az örök világosság megjelent, midőn nekünk szüzen szülted a te édes magzatodat. Malasztal vagy teljes stb.

Üdvözlégys Mária! Szentháromságnak temploma es aranyoltára, kiben az isteni Felső a maga dicsőségének királyi székét helyezte, úgyhogy mind a szülés előtt, mind a szülés után szüzen maradtál. Malasztal vagy teljes stb.

Oh, Mária neked udvarolnak Isten után az angyalok, engedelmeskednek nap, hold és csillagok és az egeknek az erősségei. Dicsérjenek Téged e földön is minden emberek és minden mozdulható és mozdulhatatlan állatok, úgy amint azt az isteni Felső akar-

ja, mert Te vagy az Istennek és a bűnösöknek az Anyja. Kérünk ezért, távoztasd el édes hazánktól, melyet Szent István király a pártfogásodba ajánlott, az éhséget, hadakozást és döghalált. Mutasd be Szent Fiadnak alázatos könyörgéseinket és kérjed, hogy meg ne vesse kérésünket, s fogadj minket anyai palástod alá most és halálunk óráján. Amen.

Ahol a déli tizenkét óra találja őket, elmondják az Úrangyalát, majd eléneklik a következő éneket.

Déli harangszóra. (dal. tulajdon.)

Az Úrnak anygala köszönté Máriát,
Szentlélektől méhébe fogadá Szent Fiát.
Ekképpen tisztelte világ Megváltóját.
Oh Mária, Jézus Anyja
Hajlott az angyalnak buzgó szavára.

Ime az Úr szolgáló, kedves, szép Leánya.
A Szentháromságnak eleven temploma.
Szentléleknek eljegyzett mátkája.
Oh Mária, Jézus Anyja,
Jaj miként köszöntött az Úrnak anygala?

Az Ige testté lett, hogy mibennünk lakozzék.
Szentlélek malasztja köztünk harmatozék.
Jézus szeretete velünk mulatozék,
Mint Gábel Arkangyalnak
Buzgó köszöntése tetszett Máriának.

Imádkozzál érettünk, Istennek Szent Anyja.
Esedezz érettünk, egek Királynéja,
Könyörögj érettünk, drága Szűz Mária.
Oh Mária, Jézus Anyja,
A Szentháromságtól meg vagyon koronázva.

Ez három anygali üdvözlét mondom.
A Szentháromságnak ezt bemutatom.
Szűz Máriának szívből feláldozom,
Oh hallgass meg, kérünk áldj meg,
Bűneink bocsánatát Szent Fiadtól nyerd meg!
Amen.

A kegyhelyre megérkezve először felkeresik a templom előtti keresztet, ahol énekelnek és imádkoznak. Majd a kegytemplomba a következő énekekkel vonulnak be:

Kápolnába érkezéskor. (dal. tulajdon.)

Oh egeknek lilioma, szép Szűz Mária!
Ezen szép, kis kápolnában ékes virágja.

En Tehozzád idejöttem, ékes Szűz Virág.
Méltóztassál meghallgatni, kegyes Asszonyaság

Mint a szarvas kútforráshoz, hozzád siettem.
Bűneimnek bocsánatát, hogy megnyerhessem.

Üdvözlégys óh százezerszer ékes Szűz Virág.
Ezen szép, kis kápolnába oltott rózsaság

Amint én most itt tiszteltem e szentképben.
Úgy lesz vélem halálomkor végszükségemben.

E mostani verseket ha nem mondhatom.
Szűz Mária, te légy nekem kegyes pártfogóm.

Ajkaim mostani szavát ird Szent Szívedbe.
Vigyed a Te Szent Szülötted színe eleibe

Midőn fuleim nem hallják emberek szavát.
Es ajkaim nem mondhatják Jézus, Máriát.

Akkor, óh szép Szűz Mária, szólj énhelyettem.
A Te édes Szent Fiadnál esedezz értem.

Halálomnak végóráján, hogy kiálthassam,
Jézus, Mária szent nevét vigan mondhassam. Amen.

(Folyt. köv.)

Letarolt vetés

(Novella Szent Gellért vértanúságáról.)

Macher László, bölcsészhallgató.

Eszeveszett ordítás, fertelmes káromkodások sötét szennyétől lett terhes a csipősen illatos őszi levegő. A lábujjhegyen tovasuhanó szellő a szélesen hömpölygő folyó nyers, mindent betöltő részegítő illatát csapta a féktelen bosszúvágytól ördögien eltorzult arcokba, és vígan körülphegte a pogányosan nyírt csillogó koponyákat. Észbontó összevisszaságban hullámzott, kavargott a szörnyű beteljesedésre, a vér régen áhitott ömlésére vágyó dühöngő sokaság. Egyesek vaskos öklüket rázták és dühös igyekezettel tapostak a felborított szekér felé. Mások önmagukat mentő, ravasz számítással fel-alá járkálva, óvatosan, feltűnés nélkül utat fúrva, rikácsoló hangon lázították az eszeveszetten rohanókat és alattomosan pislogva kémlelték a tulsó part szelid lankáit. Némelyek úgy hírelték mindent elsőprő bizonyossággal, hogy Andorás úr szíven hordja az igazhitűek veszendő ügyét és dicséretes magyar lelkében félelmes lángolással fenekedik az idegen, teuton hit „csahas kutyái” ellen. Voltak azonban olyanok is, akik sunyi vállvonogatással, számító habozással semmiképpen sem erősítették meg azt a fölkapott, felelőtlenül kőzsa hírt, és inkább a lassú biztonsággal szaporodó újhitűek javára írták a nagyúr immáron küszöbön álló érkezését. Ravaszul csillogó szemmel, alázatos kéztördeléssel vonakodtak nyílt, becsületes választ adni, és tétovázva, jövőbefürkésző tekintettel tértek ki a mellüknek szegzett kérdés éle elől. A lázas kavarodás a felborított szekér körül hullámzott, gyűrűzött nyugtalan ingadozással. Egy karvalybajszú, felszemű legény dühtől és oktalan bosszútól csaknem félőruilt pillantással, víztől, izzadságtól csepegő ingben egy díszes öltözetű, alig léleklző, átszellemült, megbocsátó mosollyal áldást osztó férfit húzott ki lábánál fogva a szekér alól. A körül tolongók közül sokaknak a viselkedésében hirtelen változást idézett elő ez a szörnyű látvány. Szemüket takarva sompolyogtak el és csakhamar eltűntek a szeszélyesen hullámzó kavargásban. Egy piszkos tetektől hemzsegő, alattomos pillantású igric két marokra fogott lándzsáját magasan a feje fölé emelve, erőlködéstől vörösre torzult arccal teljes erővel mellbedőfte a szelid, gyermeki ártatlanságú és megható tisztaságú tekintettel körülnéző, vérbenüsző férfit. A hatalmas, erős test nagyot rándult, az átszellemülten mosolygó archa belemart az embertelen fájdalom, de az áldást osztó kéz a kiválasztottak Istentől kapott serénysegével írta fáradhatatlanul a feléje hajlók felé a kereszt egyszerű, magasztos jelét. Sokakat halálra taposott a lélektelen, dühöngő tömeg, és mielőtt dőfésre emelhették volna vértől csöpögő dardájukat vagy halált osztó, kegyetlen mozdulattal lecsaphattak volna acélosan csillogó, görbe kardjukkal, közvetlenül áldozataik mellett lették esüfos végüket. Az újhitű papokat hűséggel kísérő vitézek megszállottak módjára, életüket áldozva, sarokba szorított esikaszok dühével védték a szelid belenyugvással imát mormoló püspököket is most az elmúlás dermesztő némaságában (egyikük areraborulva, a másik üreges szemével a kéklő égnek meredve, a többiek véres összevisszaságban), heverték ártatlanul kiömlött fiatal verükben. A három püspök, Beszteréd, Bót és Benete, felismerhetetlenné csonkított, vér-

rel áztatott testén taposott a tömeg és ágaskodó vérszomja most az élete utolsó apró jeleit adó, hőrögve kinlódó férfira viharzott. A Dunának menekült, a vitézek élére rendelt Szolnok ispánt csónakjában a keresztfia ölte meg, egyetlen csapással, orvul kettéhasítva hosszú, teuton kardjával a fejét

A szekér faránál hirtelen dühös ordítások, méltatlankodó szennyes szitkok csatáztak a haldoklók nehéz sóhajaival. Végtelennek tetsző pillanatok után szétnyílt a sűrű embersor, és egy kajánul viogyorgó, elégedetten hadonászó suhanc törte magát kézzel-lábbal a szekér mellé. Piszkos, nyikorgó taligát cipelt, és aztán széles, határozatlan mozdulattal a haldokló püspökre mutatott. Gondolatát megértve, magyarázatot sem várva tizen is ugrottak és durva mozdulattal, vak dühvel hajították a száználmas alkalmatosságra az agyonkínzott testet. aztán felcsulkó röhögés közepette otromba kötelekkel erősítették rá. A suhanc szörnyű ötlete révén egyszerre kiemelkedett az ismeretlenség nagyon jól megérdemelt homályából, és harsogó ordítások közepette embertelenül izzadva és nagyokat nyögve toltta fel a rozoga alkotmányt a sziklás, néha enyhén emelkedő hegyre. Aztán a vértől megrészegült otromba, félőruilt mosolyával hajította megve-tett terhét a szédítő mélységbe. Veszélyesen kiálló szikláknak ütődve, darabokra törve hullott le a taliga. A kíváncsiak közül néhányan dühös ordításokkal, vad lábdobogással és kapkodó lihegéssel

René de Cramer: A tizennegyedik állomás.

rohantak oda a püspök vérbenfürdő testéhez. Még lélekzett. Az egyik még utolsót döfött bele vértől áztatott, alig emelkedő mellébe szennyes lándzsájával, a másik dühös igyekezettel odavonszolta az egyik kiálló vízmosta sziklához, és gúnyos röhögéssel szétverte rajta a püspök vérbeborult finomművét.

A tömeg egvrésze megrettenve a fertelmes mézszárlás iszonyatosságától, elcsendesült és gyorsan kerekelt oldva a véres sziklák körnévénél, az ott veszteglőket tette gondolathoz felelőssé a gyalázatos tettért. Andorás és Levénta úr csanatai már átkelében voltak a nyugodtan hömnylőgő folyón és lassan előzönlőtték az innessz partot. Az eszétvesztett tömeg csoportokba verődve elragadtatott ordítással, szörnnyű röhögéssel lakomához látott. Vad tréfák, elégedett felkiáltások közönette izlelegették útra meg útra elismátelve tettük undorító emlékeit. Fgy szomorúfűz mélyen lehajló ágai alatt különösen hangos zsvaiial ülték körül a szikrázva pattogó, néha méhön lángrakadó tűzet. Magas borostás arú vóraláfutásos szemű rikoltozó férfi emelkedett fel guggoló társai mellől és markában véres haifonatókat lóhálya, erős, messzire hangzó kiáltással adta tudtul a viláomak.

— Ez ama borotváltkánú idegőnnek a haizatja, azki münket ősi hitűnkéből ki akara forgatni!

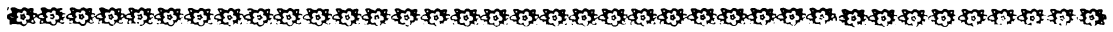
Alis hogy aikat elhagytták a káromló, önelégült szavak arca ijesztő módon eltorzult. Arcal előre belezuhant a lángoló tűzbe, teste csúf módon

rángatózott. Meghökken társai sápadt rémülettel látták, miként hatalmasodik el rajta menthetetlenül az őrjöngés, és miként múlik ki szörnnyű kálmarcangolva saiat testét. Amikor magukhoz térve a kábult rémületből, lázas sietséggel kirángaták a sűrűn füstölő, ritkán lángrakapó tűzhelyről, már nem élt. Korommá égett arca szörnnyű tanuságként feketéllett a mindig helvén és ideieben süítő magasságok felé és borzadállyal, remegéssel töltötte el a rámeredőket.

A tűz körül állók némán egymásra tekintettek, aztán szépenkezve kanták el rémületől pislogó pillantásukat egymásról. Csak nagyon későn szólalt meg az egyik a keservesen megismert igazság és keserű iózsáság hangján.

— Tengeri, bedőceserben hagvott münket. Úgy vélem, hogy nagyobb hatalmassága vagyon a keresztnék, mint a révülő táltosainknak és barsáinknak!

Kemény, nagy szívekben kivált a világ megváltó hit csodálatos virága és lassan egyre messzebb ható módon árasztotta nagy szerű illatát Gellért nűnök és társai bőven kiomlott vére termékeny talaira hullott és egy bűnbe esett szegény ország felett kimondhatatlan fényességgel ragyogni kezdett a Názáreti Főbíró dicsőséges jel a szonvadás és szeretet tűzében megsezentelt jel a kereszt. Mert a vortást hesezűllő kezok letarolták, de a felperzelt föld útra élni kezdett!

**A Budapest II. kerületi (Ország-
úti) terciáriusok** február havi gyűlésünkön hallgatták meg előljáróságuk beszámoló jelentését a rendiközség 1943. évi működéséről. A rendiközségnek 100 férfi és 417 női tagja van. Szociális célokra 4100.— Ft fordítottak az elmúlt évben. Ezen kívül adományokat adtak az I. rendnek papnevelésre, a Diákokthozmozgalomnak, a Magyar Szentföld építésére, stb. Anyagi megerősödésüket nagyban elősegítette a rendiközség tagjaitól befolyó havi adományok összeszedésének új rendszere, mely — röviden — a következőkből áll: Havigyűléskor a terem bejáratánál két nyitott doboz van egy-egy széken. Egyiken „Testvérek”, másikon „Nővérek” felirat áll. (Kisebrendiközségekben elég egy közös doboz.) A rendiközség tagjai már otthon beleteszik önkéntes adományukat egy névjegyborítékba, erre ráírják nevüket s a betett összeget (P. d. Faludi Pál 1.— P.) E borítékot leragasztva bedobják a terem bejáratánál levő, megfelelő dobozba. Havi gyűlés után a pénztáros összerakja a borítékokat névszerinti ABC sorrendbe (külön a testvéreket, kü-

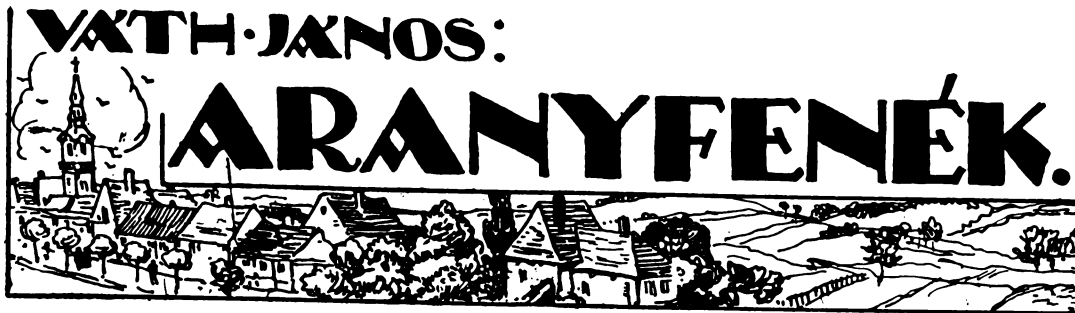
lön a nővéreket s ezek után a borítékokat felhantja, a pénzt kivvezi s a pénztösszeget beírja a két kimutatásba, melyeket átvette, egyszer feltehetnek fel (egyiket a titkártestvér a főfeliratból másikat a titkárnővér a nővérekről). Ezzel a módszerrel egyben megvan az ellenőrzése annak, hogy ki volt jelen s ez a módszer egy kis biztítást is ad arra, hogy sokan az adományozást csupán lényegelműl el ne mulasszák. Ha valakit nem adományoztak nem ad egy hónaponban, úgy a borítékra csak a nevét írja s ennél a kimutatás illető hónapiában csak azt írniuk: „jelen volt”. Elővigyázatosságából a terem bejáratánál van mindig egy csomag üres boríték azok részére, kik elfelejtették otthon elkészíteni. E rendszer, egy évi próba alapján teljesen megfelelőnek mutatkozik — A rendiközség tagjai vározik a Plébánia szegénysegondozását s a szociális szakosztály tanácsadással s bárkinnek ügyes-hajos dolgaiban való segítségével szolgálja a szociális nyomor leküzdését — A karitászi-iroda összesforgalma 60 100.— Ft volt. Több nővér dolgozik a hadbavonultak hozzátartozóit gyámolító baltársi szolgálathoz. A rendiközség temetőkezési egylete is híven teljesíti feladatát. A titkári jelentés végül rámutat arra, hogy mi az évi jelentés feladata: „Nem az hogy kifejezzük önmagunk munkája feletti nagy megelégedésünket s egymást agvondócsérösszük. Ellenkezőleg! Ez összefoglaló az, hogy az üesztendő kü-

szében még egyszer hátratekintve egy rövid pillanatra az elmúlt évre. Átnézük azt, hogy mit tettünk, hogyan tettük s mit mulasztottunk, hogy ezekből a tanulságot levonva újult erővel frisse tervekkel ismételt módszerekkel kezdhesük meg az új esztendő fokozottabb munkáját. Ezen csak vagyunk s az önmagával hozza azt, hogy munkánkat földi elismerést nem várunk. Eppen ezért — a szakosztályvezetőnkön és munkacsoportvezetőnkön kívül — sehol nem soroltuk fel a munkatársak nevét. Ezzel emeljük a munkák ártékát. Isten előtt. Kínál pontos névszerintti nyilvántartás van arról, hogy ki, mit cselekedett földi életében az Fgyház és embertársai javára. Ennek alapján fogja majd mindenké megkanni munkáiának igaz méltatását és jutalmát”.

(A többi rendiközségek beszámolóját helyszüke miatt a következő számban közöljük.)

VÁTH·JÁNOS: ARANYFENÉK.

A Magyar Barát sorozatos kisregénye.

Folytatás. (3.)

Visszagondolt tisztaságára, mikor makulátlan szegődött be szobalánynak a pénzemberhez, aki majd minden lányt törbe ejtett. Ha hiába üldözte, lelketlenül kidobta az utcára. Akiket felcsúfolt, a halalba menekültek, vagy elvetette őket az adósai-val. Tíz esztendő alatt három lány ivott nála maró folyadékot...

Lánya is e bűnből fogant.

Felrezzent, mikor a gazdája küldöttként rányitott Jani.

— A fonók úr izeni, hogy a héten a házi dolgot én végzem.

Lusta, macska mozdulattal évődően fordult a gyerekekhez:

— Aztán mit segíthet a konyhán egy harmadikat végzett polgárista?

Jani zavarodottan nézett a kék szemekbe, amelyből tynyaság látszott ki csak. Tisztelettel felelte:

— Amit parancsolni tetszik, megteszem.

— No hát hozzon a csapról egy kanna vizet. Jöjjön, hozza a kannát s megmutatom. Ilyen hercig fiúnak megteszem.

Egyre bizalmasabb hang következett. Következtesen fonta Jani köré a hálóját Vizlné.

Jani hálókamrájában három inas és segéd ágy volt. A segédek elherdálták heti bérüket:

— Nő koma, te is itthon szerzeteskedöl. Beil-lenénk barátunk... Fenekére vertünk a heti bér-
rünknek...

— Jani előtt érthetetlen nyelven regélték el a tegnapi élményeiket.

Jani a szelidebb inassal együtt kuporgott a szomszédos ágyukon. Az is nevetett kiszólásain. Jani érezte, hogy kényszerből nevetett. Am az egyik legény rárippant Janira:

— Mit búsulsz, mint az özvegy tuzok?

Ezentul szomszédja jólelkűen oldalba érintette Janit:

— Ne vess!

Jani estefelé pár szót tudott csak váltani Lyrával. Mikor másnál inaskodott, többet találkozott delutánonkint. Most már munkába kellett állnia akkorra, mire kijött az iskolából. Kitisztították a cipókat este s más dolguk nem akadt. Cipőfényesítéskor kilopózott hozzá a lányka s megígérte, hogy ezentul kikerüli a sarat.

— Örülök, ha csak a cipőjéhez ér is az ujjam. — Mindezt úgy gondolta, hogy ezentul sütemény-nyel nem szolgálhatja, hát a csinosságához járul hozzá Lyrának.

Az előző éjszakázó segédek hamar elálmosodtak s kiadták a parancsot:

— Coki, fekünni!

Jani előcsomagolta vánkosságait s szépen elhelyezkedett a vackán.

— Meglátta a szájhősebb segéd. Durván elrohentette magát:

— He-he, inasnak vánkos, capric vánkos! — rántotta ki feje alól. — Talán lenne képes ide adni! Segéddel szemben annyit sem tud?! Jani feje lezök-kent a matrácra. Sirni szeretett volna, de félt, hogy kigúnyolják.

A vánkosokon megosztozkodott a két „segéd úr“.

Jani ezek után fekvé súgta el az imádságát, mert itt rajta kívül senki sem kereste az utat az Istenhez.

Lyra a most már szabad delutánjain el-ellátogatott a műhelybe. Vagy az anyja küldte, avagy ürügyet keresett rá. Örömmel sietett, mert azt hitte, hogy örömet visz, és tövist hordott. A leg-melegebb idők beálltával Jani térdét kimélték a fájdalmak, azonban érzékeny lelkére annál inkább ráoklózott a környezet. Apja megkülönböztetése síváríthatott volna, de édesanyja szívet és kezét érezte magán és az a Lyrához való vonzalomban-bizalomban virágzott ki jó érzéssé:

— Jancsika jöjjön haza, anyuka hívhatja.

Durva röhej követte a bevezést. Az országút kopárságú lelkek körülnéztek, hogy kit is keresnek?

— Na ki az a gróffi? — gúnyolódott a sápadt s gyűrött arcú segéd.

— „Nem türünk magunk közt heréket“ — idézte másik az izgatók receptjét.

Jani ugrott örömeben, hogy Lyrával együtt mehet az utcán. Nem is hallotta az utána zuduló ostobaságokat:

— Ehun, ő a Jancsika!

Otthon esténként evvel öldösték ezután. Még jobban gyűlölték az elkényeztető névért s származásáért, meg hogy a fonók lánya csak vele törődött.

Jani keveset forgolódott közöttük, lehetőleg a konyhán volt. Lyra egy idő óta nem értette meg a számtani, fizikai és német feladatait, azért Janit hitta segítségül.

Anyja nem jó szemmel nézte az alkalom keresését, ha otthon volt. Am ha vendégek jöttek, vagy az ura a kávéházban volt, vagy ő a bankárnál, hogy a nagylábon éléshez szükséges pénzt előteremtse az esteli kimaradáshoz — akkor nem tudott kifogást tenni.

Ha semmi mód nem kínálkozott, hogy Jani bent maradhasson, behúzódtott a legény-szobába.

Mennél többször elmaradt hétszám, annál csúfosabban fogadták:

— Na Jancsika, már azt hittük ide se szagol!

— Talán a főnöknél alszik?

— Konyhamalacnak konyhán a helye... röpködött a csipkelődés feléje.

Ilyen bárgyuságok után következtek a szalmacséplések: — naplopásról, amerikázásról, lazslásról, csavarásról, falazásról, bliccelésről — tolvajnyelven.

Minden tisztességtelenségnek a megfelelő zsarogóját mondták.

Az idősebb inas jártasan adta szájukba a témát és megdicsérték.

Jani fiatal szíve belefacsarodott. „A magyar iparost ezért tartják rongy embernek.” Hányszor hallotta: „Élhetetlen, rongy mester embere!” Tudattalan ökölbe szorult tenyere s a karja kivágódott acélként: „Hogy volna arany a mesterség feneké?” Ilyen sehonnaiaktól tanulja egyik inas a másik után a bűnt, a tisztesség kipellengérezését, arculcsapását. Ezeknél a mesterség fekete arany helyett sár.

Mikor lefeküdtek, várta hogy elcsendesedjen a szoba. Észrevétlenül felült a vackán s imádkozott.

Imádsága forró, sokszor követelőző volt az éggel szemben, hogy mentse ki Isten e gyehennából s vigye el Lyrával együtt. Máskor ellágyuló, önmegadó volt, s belekábult a fogadalmas Üdvözetek, Miatyánkok sorába. Megesett vele, hogy imádság közben elaludt. De akár így, akár úgy imádkozott, csak erőt merített a gonosz ellen és Lyrához való gyerekes vonzalma opálos színezést nyert.

Imádkozás közben az a gondolata támadt, hogy ezek a segédek azért olyan könnyelműek, mert nem látogatják a templomokat, hisz ásitának a fényes szentegyházak az ürességtől...

Elmélkedése közben felérezett álmából a cini-kusabb segéd, és merőn nézte a sötétben Jani imádkozó alakját. Jani sietve csúszott takarója alá, mit csak azért hagytak meg neki, mert rövidellették maguknak.

Jani a takaró alatt vetett magára keresztet...

*

Jani borzongva hitte, hogy a „strikezés” vitte e pokolba, mit Lyra szerelme enyhített csak.

Ime, Vizl a vásárushoz küldte a vásárlási könyvet.

Míg odajárt, a segéd elbeszélte, hogy imádkozni látja éjszakánként Janit. Sirt és fohászokodott.

— Majd kiverjük belőle — biztatta Vizl az embereit.

Jani visszajött s a vásárukat lerakta a mester elé.

Az rosszindulatúan vette szemügyre és megjegyezte alattomosan:

— Mást nem hoztál?

— Nem rendelt a főnök úr.

— No elmegy újra, s amit otfeledtél, elhozod.

Jani ijedt szeműen ismételte meg:

— Nem volt más a könyvbe bevezetve.

— Feleselsz? Szájon danullak! — Add csak ide azt a könyvet! Készségesen nyújtotta Jani.

A mester másik rendelést írt be és az idősebb inasnak nyújtotta:

— Nesze, mutasd meg ennek az imádkozó faszentnek, mit hagyott ott.

Vigyorogva kapta fel a kamasz s megjegyezte Jani felé:

— Nem tudsz csórni? s a megjegyzést megfelelő kézmozdulattal is kísérete.

— Nekem ne imádkozz itt! Abból meg nem élünk. Ha hasznát látnánk, egyebet se tennénk, imádkoznánk, mint a barátok — tetézte durvaságát Vizl.

A fiú megjött, s fényesen igazolta, hogy rajta fogott a tanítás és ezúttal túl is tett magán.

— Nézd meg, Jancsika — ejtette ki nevét mestere is gúnyos lenézéssel: — mi van a könyvbe írva és számolj be neki! — intett az idősebb inasnak. — Előre biztosítlak, imádkozással sohse vitted volna ennyire.

Bátortalanul vette kezébe Jani a könyvet, amely utálatos volt az olajtól és inkább a gonoszságra való neveléstől.

A rendelésen felül az inas kirakott három platinizó szeget, három kulcsot, egy lakatot és egy vízcsapot. Mikor letette az utolsót is, belevágott szemével a Janiéba: „Ezt csinálj utánam!”

Jani szégyenülve sütötte le szemét, bágyadás fogta el, de nem merete kivágni szándékát: „En becsületes szenvedőnek születtem, és nem gazembernek.” Nagy pillája alá zárta könnyel elfutott szemét. Vádlón gondolt apjára.

Hogy látták, a tanítás nem fog rajta, hát nem küldték többet a vásárushoz.

Az asszony fogta kéz alá.

Ha piacra fiút kért, mestere Janit küldte. Konyhatakarításhoz, padlósuróláshoz is jó volt:

— Eredj, te élhetetlen!

Az asszony dicsérte használhatóságát.

— Nézze — mutogatta meg az edényeket Vizlnek.

— Mindenféleképp csak konyha dologra való, meg imádságra. Még se segítette meg a Máriaja!

Vizl éjjeli csavargók közt nőtt fel: apátlan és anyátlan, hát sejtelve sem volt, hogy micsoda lelki üdülés az imádság és azért csak reális dolgot vélt vele elérni.

Janinak nem volt ideje, hogy levelet írhasson haza. Így a lopásra késztetést is csak későn írhatta meg szüleinek.

De Lyra miatt sem akart panaszkodni otthon. Egy keserves pillanatban mégis hozzáfogott este.

Mikor már a befejezéshez közeledett, a durva segéd kitépte keze alól s nagy hahota között felolvasta a panaszkodó sorokat.

Ezentúl gazdája azzal is tetézte gorombaságait, ha ügyetlenséget tett:

— Ezt aztán megírhatod haza, nyavalyás!

Ha erején felült biztak rá s nem bírta, készen állt a leforrázás: — Ezt írnod meg, nyomorék!

Jani túrte ezeket az igazságtalanságokat. Jobban, mint asszonyának rettenetes nézését.

Azok szenvedést okoztak imádságos lelkének, de foltot nem hagytak a patyolatosságán. Az imádság vértté vált a lelke körül, amellyel felfogta az alattomoságokat. Az asszony azonban összezavarta lelkét a Putifárnéságával, mint a tükrös vízbe tévedt kő a vízbe tükröző arcvonalakat.

*

Lakyéknál az egész család a hatalmas eperfa alatt hűsölt. Oda látszott a belgrádi Kalimegdán örmóttan körvonala, melyből szálasan mutatott égre az egyetlen karsú torony. Keresztje ragyogott ez áldott Kánaán humusza felett.

A légen rekkendő rezgés. A levegőben tamburaszó. Kolót járnak a falu nagy terén. Jelena éneklí a tambura után s anyja tercel hozzá: „O Jelena.

Jelena, Jelena. Ogotova vecsera, vecsera, vecsera." A refrén megfrissült szájukon: „Zsena moja Triforina dami.”

Az asztalon egyetlen levelezőlap sárgál. Laky nem hitte el a tartalmát és beleszólt a szláv dalba nyögve:

— Gyerek — mondta majdnem szívtelességgel s bizonyos tapasztalattal — ha nem hordják tenyéren, már felfordul vele a világ sarkostul együtt.

Anyja érző, édesanyás szívével megérezte a bajt, amelybe a fia került és természeténél fogva se hallgathatta el:

— Nem kényeztetted el és mindig csak róla teszel fel rosszat.

— Nem értesz te hozzá.

— Ej hát nem lehet-e gonosz az a trupp?

— Itt ez a baja, ott a térde nem bírta... Hát hiszen nem grófvadéki!

— Elfért volna itthon is. Dolgozott eleget, azért is eltarthatad volna!

— Nekem egyik gyermekem olyan, mint a másik.

— Akkor eleget könyörgött. Miért azt adtad inasnak? Gyengecsontú és es...

— Azt akartam, hogy ne nyomorgó úr váljék belőle.

— Mért nem akartad azt Jenővel s a bátyjaikkal.

Jenő még gyerek. A többi sem maradhat félben.

— Ez igaz, de Jenő inasnak való, nem fájós lábú.

— Épen az. Janit nem vehetik fel képzőbe, ahová vágyik.

— Dehogy nem. Olyan bizonyítvánnyal fel. Nem kell ott defelérozni, mint a kadétiskolában Hangját, szemét, meg a tüdejét nézik. De valld be, te nem egyenlően szereted a véreidet — csattant fel a véreiért vérét is ontani bíró anya. Az anya, az áldott kéz és szív, kinek egyik gyereke olyan, mint a másik.

— Hozd haza, s tedd spirituszba, vagy mit bánon, ha üvegalmáriumba helyezed is!

Ezzel elintéztettek vélte a fia sorsát.

Jani maradt a fővárosban, az ezer veszedelemnek kitéve.

Hasztalan az asszony, csak asszony a háznál.

*

Jani gazdája Vizl, pénzmagra tett szert s felkerekedett ismerőseivel együtt s hajókirándulásra indultak Visegrádra.

Lyráról apja tudta, hogy nem a vére. Mikor anyját elvette, nem a mesterségben kereste az aranyfeneket, hanem az asszony szépségében és multjában. Ilyen módon a szép szőke lány, ha útjában volt is, mindig pénzt jelentett neki. Nem törődött vele. Lyra tehát otthon maradt Janival, és gyermekfejükben megszületett ismét a nagyok utánpótlása. (Folyt. köv.)

Az édesanya érme

A templom misére hívó harangjának szavába belevegyült a kocsmában mulató legények vig hejehujázása. Folyt a bor még az asztalon is. Fürgén járt-kelt a kocsmáros, de szemét egyre a mulatókon tartotta, hogy idejében odaugorhasson, ha valamelyik legénynek jókedvében az az ötlete támadna, hogy a falhoz vágjon egy-két üveget. Rég nem volt ilyen hangos a kocsmá, pedig elég gyakran rendezett mulatságot Vedres Józsi a falu legerősebb legénye. Azelőtt délután tartották. Most azért volt reggel, mert Józsit behívták katonának, délben indul Pestre a vonata. Így búcsúzott, mielőtt kimegy a frontra. Akadtak is társak, akik hajlandók voltak meginni vele annak a földnek az árát, amit verejtékezve hajnaltól késő estig dolgozva szerzett az édesapja.

Józsi felvirágzott kalappal a fején, állt az asztal tetején és úgy táncolt, miközben a cigány húzta a vígabbnál-vígabb csárdásokat. Egyszer csak nagyot kiabált.

— Füstösök! hagyjátok abba, jó ötletem támadt! A zene elhallgatott, Józsi folytatta:

— Kimegyünk a kocsmából, a cigányok jöjjenek utánunk, és egész úton húzzák a nótámat. Most jönnek ki a lányok a templomból, ők is lássák, milyen bátran és vígan indul Vedres József a csatába. Ők is búcsúztassák el.

Meg is indultak. A többiek már dülöngéltek, de ő még egyenesen tartotta magát.

Éppen akkor jöttek ki a hívők a templomból. A lányok egymásba karolva lépkedtek. Mikor meglátták a feléjük haladó mulatózó csoportot, eléjük siettek. Hajukból kiszedték a virágot, és még azt is

Józsi kalapja mellé tűzték. Közülük nem egynek volt a titkos vágya, hogy Józsi őt vegye feleségül.

Feketeruhás, könnyeszemű asszony állt meg mögöttük. Özveggy Vedres Lőrincné, Józsi édesanyja. Csak annyit mondott:

— Józsim!

A fiú meghallotta.

— Szülém is itt van? — kérdezte és fejét a hang irányába fordította.

— Hozzám még nem is jössz búcsúzkodni?

— Dehogy nem menek, de idáig a templomban volt, hát hogy mehettem volna?

— Ó szülém, maga mindig a misével van oda, rám nem is gondol, csak az Isten van az eszibe!

— Miattad kérem az Istent.

— Nem vagyok én bűnös, nem ölok, nem gyilkolok! Némely legénynek, igaz, jól ellátom néha a baját, de azok megérdemlik. Nem is lopok! Hát akkor mi bűnöm van? Na, de már hagyjuk ezt a buta beszédet, gyűjjön ide, csókoljon meg azzal az imádságos szájával, már úgyse érdemes hazamennem, késő van.

— Csak így mész el édesanyádtól, egyetlen fiam? — sirt fel az özveggy.

— Na gyűjjön már ide, ne ríjjon mindig, el se akar búcsúzni. Értse meg, nem mehetek már haza!

Mit tehetett a szegény asszony...? Oda ment a rossz fiúhoz, de mielőtt megcsókolta volna, kebléből egy cernárafűzött Jézus Szíve-érmet vett elő.

— Igérd meg, Józsim, hogy mig kint leszel a fronton, ezt az érmet nem veszed ki a nyakadból.

— Már megint evvel gyün?

— Addig nem engedlek el, míg meg nem ígéred! Még ennyit sem teszel meg az én kedvemért?

— Na jó, tegye a nyakamba, és megígérem, hogy nem teszem ki, csak engedjen menni, mert be kell néznom még Tercsikéékhez is.

Gyorsan megcsókolta anyját, és indult is tovább.

Özvegy Vedres Lőrincné csak állt egy helyen, és nézett utánuk. Később már a szemét elborító könnyektől nem látott mást, csak a távolodó színes tömeget.

Megindult hazafelé, és a régi szép időkre gondolt, mikor még Jóska tisztaszemű, barna kisfiú volt, és kezénfogva vezette templomba. De aztán, hogy legénnyé serdült, hogy megváltozott a szorgalmas, jó gyerek. Rossz társaságba került, barátai vitték kocsmába, és ha ivott, nem tudta fékezni magát, veszekedett mindenkivel.

Mégis nagyon szerette Jóskát. Érette kérte Jézus Szívét, hogy javuljon meg.

Most is odatérdelt a kis imazsámolyra, és áhítatosan fohászzkodott.

* * *

Dörögtek az ágyuk, gránátok csapkodtak, aknák robbantak a nagy orosz erdő úgy füstött, mint-ha Dante poklának torka lenne. A mindent elborító füsttengertől alig láttak a magyar honvédek. Egy

Szent József, könyörögi érettünk!

napsütötte, barnaarcú honvéd-tizedest, a legnagyobb roham közben ért az ellenség gyilkos golyója. Végigvágódott a földön. Bajtársai a nagy füsttől észre sem vették, mentek tovább.

Egyedül maradt. Ruháján átütött a vér. Torokán hörégszerűen tört fel a kiáltás.

— E-e-m-e-m-b-ce-erek...!

Semmi válasz, csak az ágyúropogást, puskák dörrését lehetett hallani.

A haldokló érezte, hogy egyedül van. Fájt neki a magány, távol hazájától, az idegen orosz földön. Eszméletét nem veszette el, és tudta, hogy már nincs sok ideje hátra. Keze görcsösen vonaglott. Fel akarta emelni. Nagy nehezen a nyakáig emelte. Egy kis hideg valamit érzett. Eszébe jutott, hogy az az anyjától kapott kis Jézus Szíve-érem, és most fülében csengtek a sokszor kigúnyolt édesanya szavai.

— Fiam, sose vagy egyedül, mindig és mindenhol veled van az Isten.

Könny szökött a szemébe, hörögve suttozta:

— Édesanyám...! A kis érmet pedig, minden erejét összeszedve tartotta, ernyedő kezében.

A halál kapujában Vedres Józsinak eszébe jutott minden rosszasága.

Felfohászzkodott. Istenem, bocsáss meg! — torokán már nem jött ki hang, csak a szája mozgott, míg ezt mondta: Jézus Szíve, légy irgalmas. Vélkeztem ellened és anyám ellen. Ó, ha megegyeszer láthatnám őt, drága, jó, édesanyámat.

Látta magát, amint gögösen hagyta egyedül a templomtéren síró anyját.

Vonagló seblázás testét feldobta a kopár erdőbe, és úgy mondogatta magában:

— Édes anyám, megyek búcsúzni, megyek. Ó, csak még egyszer megcsókolhassam a kezét.

Felnyitotta elhomályosodó szemét, de nem volt ott senki. Minden meglevő erejét összeszedve hörögte bele az orosz pusztaságba.

— Gyönni akarok!

A tábori lelkész két hordágyat vivő honvéddel kutatta az erdőt.

— Szerintem erre esett el Vedres tizedes, mert mikor már beljebb mentünk, nem volt velünk!

— Nem találjuk sehol! — válaszolt az egyik honvéd.

Egyszer csak, mintha nagyon távolból jönne, elhaló hang szállt feléjük:

— Gyönni akarok!

A hang irányába mentek. Megtalálták vértől átázott ruhában Vedres tizedest.

Szeme felesillant, mikor meglátta a papot. Az föléje hajolt, úgy gyöntatta, mert már alig tudott suttozni is.

Megkapta a feloldozást. Kezével még mindig az érmet szorította.

Lélekben otthon volt az aranykalászos rónán, ahol édesanyja megörnyedve dolgozott a vígan daloló aratók között. Végighaladt az édes magyar búzkalászos között.

Magyarországon delet harangoztak. A megtért fiú lelké mecsókolta az özvegy édesanyja imára kulesolt kerges, fáradt kezét. Tüste utolsó vonaglott az orosz földön. Nagyot sóhajtott:

— Jézusom...! Édesanyám...!

És meghalt!

Péter Anna.

G A L A M B D Ű C

IFJÚSÁGI ROVAT

Beszéltető: Dr. Monostory Elek
Egpr. Vécsey-utca 28 szám

GOLGOTAI KIS VIRÁG.

Közönlék golgota kis virág, a szenvedő szeretet jelképe. Közönlék termő helyeden, a szent kereszt lábán. Jézus szent vérével, hulló verejtékkel öntözött téged.

Lelkem a boldogságot kereste, amikor először éreztem ágaid szűró üdvjét. Fájdalmas kiáltottam beléd az éjbe: Miért? S a felelet megjött... Értelmű a a lelkedért! Azóta szeretlek golgota kis virág a lelki jegyesek drága virága. Tövisesed ha szűr, érzem, edes az Isten Maradj velem. Egész testem átadom, csak a bűnnek ne jusson! S ha jön a holnap, hozzá az örök Tavaszt, Mos-teremmel én is feltámadok! S a boldogságot majd neked köszönhetem, sokaktól tisztított, lépett, golgota kis virág!

Hosszú Szabó Margit, Kecskemét.

NAGYCSUFORTOK.

Imbolyogva égnek az oltárgyertyák, imbolyogva ég a szívben az Isten-szeretet. Néha föllángol, néha alig pislóg. Amikor az ember azt hiszi, hogy most már valami rosszat nem tudna tenni, akkor váratlanul elbukik. És a bukásból olyan nehéz a fölkelés. Egyedül, Krisztus segítségével nékiül nem is tudnánk megtenni. Azért a szentostya leple alatt velünk maradt. Nagycsufortánként tért be először emberi szívbe, hogy attól kezdve mindennap télektáplálék legyen.

A nagycsufortói szertartásban legfontosabb az oltárisztás, amelyben az Úr teste elhagyja földi lakását. Egy mellkoltárra költözik, ahol néha egyetlen szál virág sem, és heves a látogató. Száraz szemmel állunk az oltár előtt, de azt hiszem, a lelke mindenkinél át, olyan üresnek, elhagyottnak érzi magát. Igaz, hogy Jézus a szívemben van, de ez már a szenvedés előnapja. Tudjuk, hogy lelkileg már ezen a napon is szenvedett, és vele akarunk szenvedni mi is. Nincs hódvünk mosolyogni, csendesebbek vagyunk mint máskor, és összehúzó szívvel várjuk nagy-péntekét.

Válosov Ilona, Szeged.

LEVÉL.

Biztosan nézted már testvérem az úde tavaszt. A virágpompát, a fák legesebb reményzöldjét... Te vagy! Tied az élet, a jövő, és tőled függ annak szépsége, boldogsága is. Ezt kitartóan neked, ha minden este tiszta szemmel tudsz a képeletében, ágyad mellett lévő Szűz Anya szemébe nézni.

Méleg szeretettel köszönlék

Mosonki Gitta.

KIÁLTÁS...

(Légi versélyben).

— Uram, békét eszedetünk! Látod a mérhetetlen fájdalomunkat, a sok-sok emberéletet. — Uram, mitkor lesz elég?

— Biztatok, én veletek vagyok...

— Bizunk, melegszívű, szerető Istenember, érezzük közelségedet, Velünk vagy Jézusunk, itt mellettünk és szeretsz minket.

Oly szép a föld és oly szép az élet, — jaj, miért is rosszak az emberek? Jézus, a legdrágábbat adtad nekünk mint ember: az életet. Szennvedéssel értünk, meghaltál értünk, feltámadtál nekünk, hogy elhód a feltámadás diadányát és a béka nyugtató csillagát.

Mit kívánsz most tőlünk? Mi is adjuk-e oda az életünket? Vagy rövidesen békét hozol-e?

Uram, Uram, legyen meg a Te akaratod!

DEO GRATIAS.

(Légi versély után).

Zsoltárt zeng Neked a lelkem, Uram. Mert élni hagytál engem. Mert szeretsz engem, Mert megváltottál engem és meghaltál értsem.

Mert szép életet adtál nekem, szép világot, a Te világodat... — tele, tele gyönyörűséggel és dallal és zengő-bongó szeretettel...

O, ezerszer, milliószor dicsekszik Uram, mert élni engedsz engem. A Te szereteted akarok lenni, lángoló fátyla a sötétben.

Teleszom a földet puha, puha szeretetszörművel, hogy mindenki ezen az úton járjon, amely Hozzád, Hozzád vezet.

Uram, boldog vagyok, hogy elhettek. Érted élek!

Látvány Firoka, Nagykanizsa.

ISMÉT A GOLGOTÁN.

Bánatában megremeg a föld. Jajszót sikolt minden durva rög. Csak az ember áll némán, részvétlenül.

Már ácsolják újból a keresztet, Hogy ráverjék a drága szent Testet. Már fonják a töviskoronát, Hogy megjárd ismét a Golgotát. Üldöznek keleten, nyugaton, délen, Pedig villámok cikláznak az égen, Ők kaján mosollyal nézik az utat. És nem látják meg szenvedő arcodat. Ő hol vagytok hát ti zokogó Magdolnák, Hogy hulló könnyetek enyhíthé fájdalma?

Bánatában megremeg a föld. Jajszót sikolt minden durva rög. Csak az ember áll némán, részvétlenül.

Bencze Mária, Budapest.

Vihágtalan fényed!
Miheden ért beálltad!
Angyalok érzék!
kiszéled a földet!

HIDEG VILÁG, MELEG KERESZET.

Vasárnap délelőtti diákmiséről jövők haza. Villamosra várók.

Egy szegény, mezítlás asszony is fel akar szállni. Türelmetlenül szól előre.

— Kérem szécsenek, mert fázik a lábam.

Bentől egy suhanc gúnyosan felel:

— Vegyen fel selyem harisnyát.

Társával összenézve kuncognak.

Eszeveszem az asszony fájdalmát.

Érzem szeretettel kell kárpótolnom.

Leszállásnál segíték, mert csomagokkal bajlódik.

Egyedül maradok. Eszembe jutnak a megbántások, melyeket nekem is el kell viselnem. Sírni szeretnék.

De vissza parancsokom lelkem fájdalmas könnyeit, mert ezembe jut szenvedő Jézusom intó szava! „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és kövessen engem!”

Kalocnai Mária, Kassa.

BÜNÖM ELŐTTEM VAGYON MINDENKORON!

Még nem voltam több 15 évesnél. A mezőt jártam.

Élveztem az éró gabona forrón kellemes illatát! Hirtelen a hosszú, egyenes dűlő úton valami fekete, tömör pont jelent meg. Ember, vagy állat, — nem lehetett megtudni. Ha sietve közeledtem, az sietve távolodott, ha megálltam, úgy látszott, hogy Ő is megáll.

A félelmetől-e, vagy a magány szörnyű elhagyatottságától, szörnyű gondolatom támadt. A fekete majd siető, majd megálló tömegben a sántánt véltem felismerni. Eszembe jutottak bűneim, amelyeket sohasem felejtethet el.

Es a fekete pont megindult felém. Hirtelen úgy éreztem, hogy ez az alak a bűnelm megtestesítője. Térdre rogytam, — és görnyedtem, de Isten jószágában bírvva, elmondtam a Confiteort. Piákovich István, Mohács.

Felvétel a Ferencrendbe!

Szent Ferenc Atyánk virágos kertjébe várunk minden ifjút, akit Isten kegyelmű hív.

A KAPISZTRÁN SZENT JÁNOSRÓL NEVEZETT FERENCES RENDTARTOMÁNY négy lelképásztorkodással, bel- és külsőháttal szolgálja Isten országát. Működési területe a Nagy Magyar Alföld és a Dunántúl és Felvidék keleti része. Központjaink Ifjakat a jámbortyú Szerémi Kollégiumba, az érettségire Ifjakat pedig egyenest a szerzetbe vesszük fel. A Tartományfőnökség címe: Budapest, II., Margit-tervezés 21.

A SZŰZ MÁRIARÓL NEVEZETT FERENCES RENDTARTOMÁNY a lelképásztorkodás, kül- és belháttal szolgáló gimnáziumi tantervvel és foglalkozásokkal. Területe a Dunántúl és a Felvidék nyugati része. Folyamodhatnak érettségire vagy egy ifjak, akik legalább a gimnázium IV. osztályát jó eredménnyel végezték; felsőbb osztályok előnyben részesülnek. A szerzetes próbatételével a nemérettségireként mint ferences papnövendékek végzik hiányzó gimnáziumi tanulmányukat. A Tartományfőnökség címe: Budapest, IV., Ferenciek-tere 8.

A SZENT ISTVÁNRÓL NEVEZETT ERDÉLYI FERENCES RENDTARTOMÁNY az erdélyi katolikus magyarság vallási és társadalmi életét szenteli és gondi meg hűen küzdök és apostoli vállalkozások árán a Házának. Lelképásztorkodnak, tanítanak, bel- és külsőháttal helyt állnak, a nemzetiségek közötti elcsúszott magyarságot kutatják fel és szervezik, stb. Felvételt nyeresnek olyan ifjak, akik a középiskola legalább IV. osztályát jó eredménnyel végezték. A Tartományfőnökség címe: Kelecsvár, Ferencesek.

Kérvegyükbe osztják a hívőknek okmányokat: 1. Keresztlevél; 2. bérmentési bizonyítvány; 3. születési bizonyítvány a polgári anyakönyvi hivatalból; 4. erdélyi bizonyítvány a lelkésztől külön lelkéri kerületben; 5. orvosi bizonyítvány, különös tekintettel a szűz, fog-

gak és több egészségügyi állapotára; 6. az egyes rendtartományban meghívás végzettségű lelkészi bizonyítvány; 7. szűz bizonyítvány, melyben az is ki van tüntetve, hogy a szűz szerzetbe vesztett gyermekétől, vagy a szerzetes anyagi támogatást nem várak.

SENYT FERENC HÍV? MEG MA KÖVETD, AZONNAL POLYAMODJÁL!

**Írógép!
Számológép!
Szorzó és
összeadógép!**

**Kölcsönzés, vétel, cseré. eladás.
Nagy raktár új és újképzített gépekből**

Vajda Zoltán József
cégnél.

**Kispest, Klapka-u. 8/a.
Telefon: 142-103.**

Kedves Olvasóinkért és terjesztőinkért minden hónap első szombatján reggel 7 órakor szentmisét mutatunk a Gyógyújság Főosztályos Szentanya Egyházközségben. Lélekben mindannyian kapcsolódjunk Jézus keresztáldomába ezen a napon, s egy szívvel, egy lélekkel csatlakozzunk a mennyi Atyát becsületért, békéért, minden szükségünkért!

HALOTTAINK:

Okolicsányi Imre alepán, Eger.

Izzó Lajosné, Callaghegy.

Ifj. Katona Ferencné, Csökölly.

Lőrincz Jullanna, Kiskőrös-félegyháza.

Kihunyott előfizetőinkért havonta két szentmisét mutatunk bel Nyugodásnak békében!